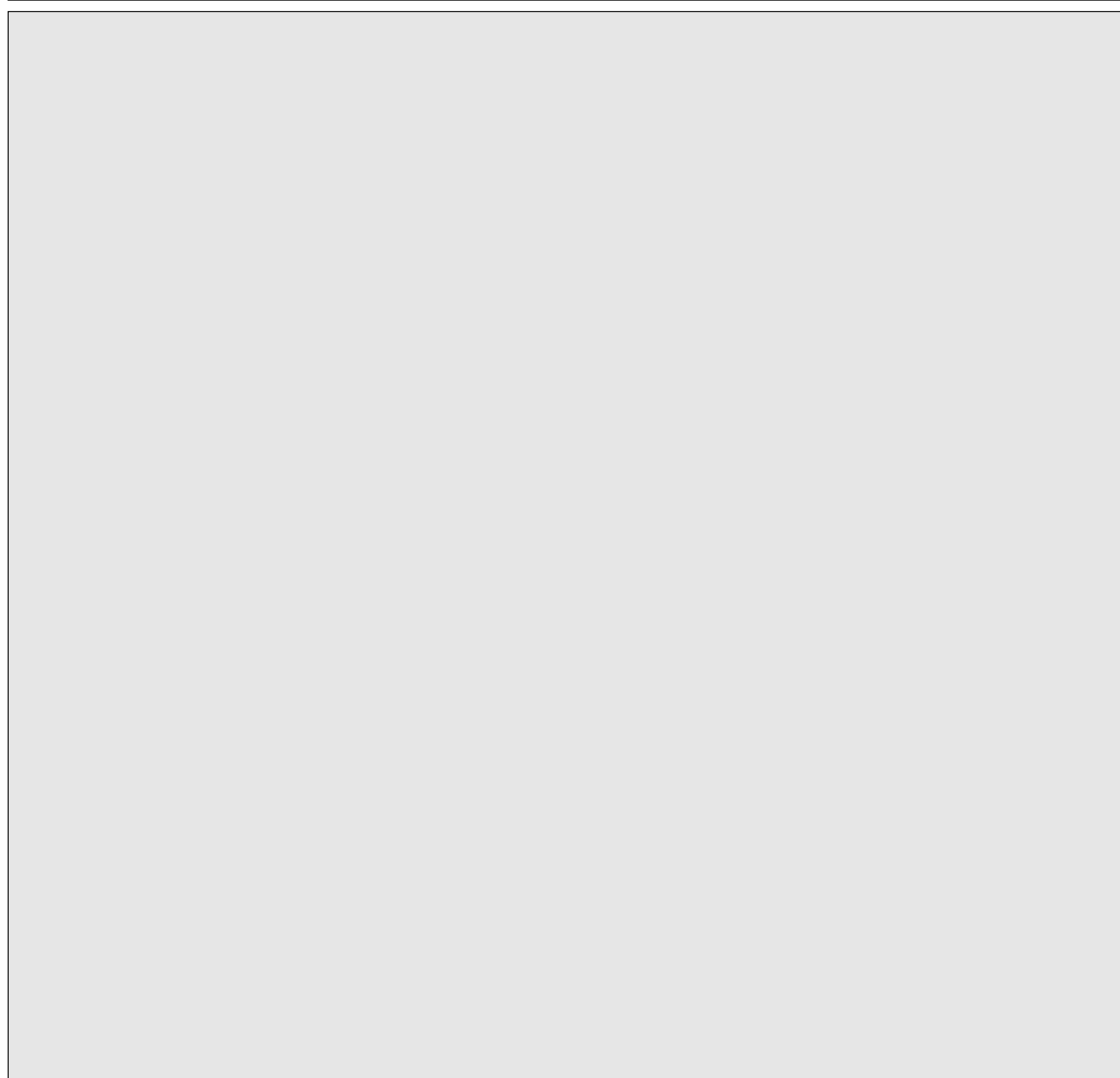

19. ČÍSLO / III. ROČNÍK

4,- Kč

7. KVĚTEN 1995

Barnaba da Modena: Maria s Dítětem, 1367, Frankfurt n. M. (Německo)

1. Církev jako dědička a pokračovatelka (v díle) apoštolů, posláných, aby vydávali svědectví Kristu a hlásali evangelium „**až na sám konec země**“ (Sk 1,8), má známku „katolicity“ (všeobecnosti), z níž vyplývá i její misijní charakter. Tato druhá charakteristika pochází „shůry“, a je částí jejího tajemství. Připomíná to dekret 2. vatikán. koncilu *Ad gentes*, podle něhož „**církev je v tomto světě již svou podstatou misionářská, poněvadž má svůj původ v misi čili v poslání Syna a v poslání Ducha svatého podle plánu Boha Otce**“ (AG,2). Tajemství, které tvoří trinitární (trojičn) božský plán a který se naplňuje v církvi, se projevuje už od dne Letnic jako její stálá vlastnost.

2. To, že je podstatně „misionářská“, neznamená pouze, že církev má universální (všeobecné) poslání vůči celému lidstvu, nýbrž že ve své konstituční skutečnosti, ve své duši, a tedy by se dalo říci v samé své „psychologii“ má dynamičnost, která se konkrétně uplatňuje hlásáním evangelia, šířením víry a tím, že vybízí k obrácení hlásanému „**až na sám konec země**“. Tento vnitřní popud, úzce související s jejím posláním, pochází od Ducha svatého, a je tedy částí jejího tajemství. Dynamičnost, která z něho vyvěrá, se tak stává charakteristickým rysem celé církve. Ta se konkrétně projevuje v těch, kteří, počínaje od apoštolů, odcházejí do krajín vzdálených od jejich vlasti, a to kvůli evangeliu. I když nemohou být všichni povoláni k tomu, aby odešli do misijních zemí, každý má v církvi a s církvi úkol šířit světlo evangelia podle spásanosného poslání, které dal Vykupitel církevnímu společenství. Všichni jsou totiž povoláni, aby spolupracovali na tomto poslání.

3. Musíme i nadále prohlubovat trinitární původ takové misijní dynamičnosti, na kterou poukazuje dekret *Ad gentes* (sr. č. 2,3,5). Tato dynamičnost vyvěrá z „**pramene lásky**“ totiž „**z lásky Otce, z jeho nekonečné, milosrdné laskavosti**“. **On je Bůh, který nás stvořil a nezasloužené nás volá k tomu, abychom měli účast na jeho životě a na jeho slávě**“. „**Vylévá svou dobrotu**“, aby byl „všecko ve všem“ (1 Kor 15,28). A z této jeho nekonečné velkomyslnosti, vztahující se na každého tvora, pochází jako dar Ducha svatého misijní hnutí církve, usilující šířit ve světě hlásání spásy.

4. Ke sdílení (předávání) dyna-

mičnosti božského života došlo především při vtělení Syna věčného Otce, kterého poslal Otec, aby přinesl lidem zjevení a spásu. Příklad Slova, které se stalo tělem, na svět lze považovat za „typ“ nebo „archetyp“ (pravzor) - jak by řekli církevní Otcové - misijního popudu církve, která překračuje hranice starého Izraele, šíří nebeské království v celém lidstvu. Takový popud (impulz) se uskutečňuje zvláště „skokem“ misionářů, kteří jako apoštolé opouštějí své pozemské vlasti, aby hlásali božské poselství „všem národům“ (Mt 28,19).

První misionář, jednorozený Syn, poslaný Otcem na zem, aby vykoupil svět, vysílá apoštolý, aby pokračovali v jeho poslání (sr. Jan 20,21). Misijní typologie „Slova, které se stalo tělem“ zahrnuje i to, že Ten, který „způsobem bytí byl roven Bohu, zmařil sám sebe a vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí“ (sr. Fil 2,6-7). Pavlův pojem „kenosis“ (zmařil sám sebe) umožňuje vidět ve Vtělení první vzor zmaření sama sebe těch, kteří přijímají Kristův mandát (pověření), zanechávají všeho, aby nesli radostnou zvěst „**až na konec země**“.

5. **Když Ježíš potvrzuje transcendentní původ misijní dynamičnosti svého Vtělení, zjevuje také jeho cíl: otevřít všem cestu návratu k Bohu.** Ježíš jako první vytyčuje tuto cestu. Sám to prohlásil: „Vyšel jsem od Otce a přišel jsem na svět. Teď svět opouštím a navracím se k Otcovi“ (Jan 16,28). Upřesňuje, že tento jeho odchod má za cíl připravit „v domě Otce“ místo pro učedníky, jimž říká: „vezmu vás k sobě, abyste i vy byli, kde jsem já“ (Jan 14,3). Ježíšův návrat k Otcovi se uskutečnil skrze obět, v níž ukáže svou lásku k lidem „**až do konce**“ (Jan 13,1).

Chce umožnit lidem, aby měli účast na jeho výstupu k Otcovi. Aby uskutečnil tuto účast posílá své apoštolý a zároveň s nimi celou církev, která pokračuje v jejich kázání a činnosti na všech místech a ve všech dobách.

6. Zdůraznili jsme fakt, že Kristova misijní činnost vrcholil v přinesení oběti. Podle Otcova plánu Ježíš věnoval kázání jen krátké údobí své pozemské existence, a ještě je omezil „na ztracené ovce Izraelského domu“ (Mt 15,24), na které ostatně omezil zpočátku i službu Dvanácti (sr Mt 10,6). Avšak obětí kříže plně dosahuje misijního cíle svého příchodu na svět: nejen spásu Izraele nebo Samařanů, nýbrž

i „Řeků“ (sr. Jan 12,20-24), ba celého lidstva (sr. 12,32).

Tento fakt vrhá světlo na misijní činnost církve, jež musí být také poznamenána obětí rysem, který předpověděl Ježíš: „Žák není nad učitele ani sluha nad svého pána“ (Mt 10,24); „Budou vás všichni nenávidět pro mé jméno“ (Mt 10,22).

Jde o to následovat božského Mistra na cestě kříže. A to je cesta církve a cesta misionářů, jak to připomíná koncil: „**Církev z vnuknutí Ducha svatého musí jít tou cestou, po které kráčel sám Kristus, totiž cestou chudoby, poslušnosti, služby a sebeobětování až ke smrti, nad níž Kristus zvítězil při svém vzkříšení**“ (AG,5).

7. Kristus nejen začal tuto cestu církve a misionářů, nýbrž je i dokonalým vzorem: dodává také nezbytnou sílu, aby po ní mohla jít tím, že jí v každé době dává Ducha svatého. Jak čteme ještě v koncilu (koncilním dekretu): aby všichni lidé dosáhli spásy, „**Kristus poslal od Otce Ducha svatého, aby Duch svatý dokonal dílo spásy vnitřně, a tak církev povzbuzoval k rozvoji**“ (AG,4). Vraťme se ještě jednou k trinitárnímu zdroji misijní dynamičnosti církve, kterou Duch svatý zažehnul o Letnicích a stále živí v srdcích, protože je Láska Otce a Syna - **Ignis, Caritas** (oheň, láska), a tak dává církvi účast na ohni věčné Lásky.

Letnice (Seslání Ducha svatého) to nebyla jen chvíle mocného pohnutí; to byl počátek dynamičnosti nadpřirozeného původu, jež se pak rozvíjela v dějinách církve (sr. *Redemptoris missio*,24). Jako v den Letnic, tak i v naší době Duch svatý je i nadále vnitřním inspirátorem misijního nadšení a dárce hierarchických i charismatických darů (sr. 1 Kor 12,4 nn), jež vytvářejí „**vnitřní služebnou jednotu církve**“ (Ag 4). Tato vnitřní jednota Ježíšových učedníků se stává „**bratrským společenstvím, takže jsou „jedno srdce a jedna duše**“ (RM, 26).

8. Duch svatý osvětluje a zažívá božskou láskou celou osobu tím, že účinně působí v myslích i srdcích. Hluboce zasahuje do misijní činnosti církve, kterou někdy sám viditelně předchází a různými způsoby ji neustále provází a řídí“ (AG,4). Tak církev „**puzena milostí a láskou Ducha svatého**“, plní své poslání, aby „**otevřela všem lidem bezpečnou cestu k plné účasti na Kristově tajemství**“ (AG,5).

Josef Kolářek, SJ
Radio Vaticana

DOBŘÍ PASTÝŘ

Zamyšlení nad úryvkem
Jan 10,1-31

Mé ovce slyší můj hlas. Já je znám a ony jdou za mnou
(J 10,28)

Před týdnem jsi byla svědkem toho, jak Ježíš pověřil Petra úřadem nevyššího pastýře Církve. Ježíš miluje symboly a podobenství. Umí je najít v tom, co je jeho posluchačům blízké a důvěrně známé. Obraz pastýře je jeho srdci obzvláště drahý. Již ve Starém zákoně požadoval Hospodin, aby ti, kteří vládnou Božímu lidu, pečovali o něj jako pastýři o své stádo (1). Laskavou péčí a ochranou, kterou mají věnovat svěřenému stádu, mají napodobit samého Hospodina, kterého opěvuje žalmista ve 23. žalmu, a prorok Izajáš, který o něm říká: „Jako pastýř pase své stádo, beránky svou paží shromažďuje, v náručí je nosí, březí ovečky šetrně vede“ (2).

Ztělesněním Boží pastýřské starostlivosti a laskavosti je sám Ježíš. Záleží mu nesmírně na tom, aby sis to nejen uvědomila, ale hluboce prožívala, proto o tom hovoří s takovou přesvědčivou vroucností. Je Pastýřem, který své ovce pokládá za součást sebe sama. Aby jim zajistil vše, co potřebují, bude pracovat do úmru. Přišel totiž právě proto, aby měly

život a měly ho v hojnosti. Když vypráví o člověku, který se vypravil za ztracenou ovci a hledal ji tak dlouho, dokud ji nepřinesl zpět ke svému stádu, vyprávěl jen jednu ze svých nespočetných příhod. Jen si vzpomeň, kolikrát hledal, až našel právě tebe, zraněnou, vyhladovělou, opuštěnou mezi bodlácím, vzpomeň si, s jakou něhou tě vyprostil ze tvého zajetí, ošetřil, nasýtil a přivedl tě k tichým vodám, kde sis mohla odpočinout. Za hojnost a bezpečí, které ti garantuje, zaplatil přece to nejdražší výkupné: obětoval svůj vlastní život.

Všimni si však, že tvému Pastýři nejde pouze o jednostranný vztah: „Ty, kteří patří k mému stádu, znám velmi dobře, a také ony znají dobře mne. Známe se tak důvěrně, jak já znám svého Otce a můj Otec zná mne.“ Můžeš to pochopit? Nezdá se ti, že je zde řeč spíše o krásné, vznešené, láskou prosycené rodině, než o pastýři a stádu? Přiblíž se k božskému Pastýři a dovol mu, aby tě posadil na svůj klín. Je tu pro tebe dosti místa v kteroukoliv dobu. Zde v jeho náručí pochopíš, že ačkoliv miluje nekonečně celé své stádo, miluje každou svou ovci, i tebe, jako bys byla jediná na celém světě. Nepotřebuješ nic víc, než pozorně naslouchat jeho hlasu a jít za ním. Kdo slyší, nalezne pastvu, nezahyne na věky, protože jít za Ježíšem znamená jít vstřícněmu životu. Miluje tě tak bezmezně proto, že jsi pro něho darem, který mu dal sám Otec. Otcova láska

k němu se zakládá právě na tom, že dává svůj život za tebe, aby tys jej měla v hojnosti. Co může být pro něho dražšího? Uvaž, jsi-li vůbec schopna domyslet svou důstojnost a cenu. Skutečnost daleko překračuje rámec původního podobenství: nebeský Pastýř tě pozvedá k nejvyšší možné důstojnosti: jsi začleněna do lůna samotné Božské Trojice jako Boží dítě. Čím důvěrněji poznáváš Ježíše, tím pevněji se noříš do této božské rodiny.

Znáš opravdu dobře Ježíšův hlas? Umíš jej odlišit od hlasu těch, kteří nevstoupili dveřmi, kteří přelézají ohradu, protože chtějí zabít a loupit? Přicházejí v rouše beránčím, ale uvnitř jsou draví vlci. Říkají o Pastýři, že blouzní a má zlého ducha. Vznešené důstojenství, kterého se ti dostalo, je naplnilo závistí a záští. Ale ty, které slyší Ježíšův hlas, nemohou vytrhnout z jeho ruky.

Probud' v sobě všechnu vděčnost, které jsi schopna. Popros Je, aby tě učinil společníci své nesmírné touhy přivést ještě jiné ovce, které zatím nejsou v jeho ovčinci. I ony by rády slyšely jeho hlas. Nemůžeš mu připravit větší radost než jej následovat v jeho dobrovolné oběti, nabídnout sama sebe v ochotě jít za ním, třeba až do krajnosti. Je to stále mnohem míň, než čeho se dostává tobě.

Bratr Amadeus

- (1) Viz 2 Sam 7,7 a Mí 5,3.
(2) Iz 40,11

ŽIVOT A SMRT PODLE PAPEŽE JANA PAVLA II.

Hlava katolické církve, papež Jan Pavel II. vydal ve čtvrtek 30. března svou jedenáctou encykliku. Nazval ji Evangelium vitae (Evangelium života) a shrnul v ní zatím nejradikálnější hlavní témata svého pontifikátu. Dokument, který papež připravoval čtyři roky, nese duch odmítnutí všech forem „kultury smrti“.

Ačkoliv české vydání encykliky není dosud k dispozici, lze si o ní učinit dosti zřetelnou představu podle cizojazyčných vydání a obsáhlých citací, které v minulém týdnu vyšly ve světových médiích. Jedenáctá encyklika Jana Pavla II. je poměřována s významnými encyklikami předchozích papežů. Podobně jako Jan XXIII. poznamenal církev svou encyklikou *Pacem in terris*, Pavel VI. svou *Humanae vitae*, papež Jan Pavel II. v *Evangelium vitae* završuje zatím nejvášnivěji svou šestnáctiletou vládu. V centru zájmu čtyřasedmdesátiletého Poláka Karola Wojtyły je „hodnota a nenarušitelnost lidského života“.

KULTURA ŽIVOTA, NEBO KULTURA SMRTI?

Encyklika papeže Jana Pavla II. má sto devadesát čtyř stran a je rozložena do úvodu a čtyř kapitol. Má povahu obsáhlé kvazisociologické studie a obrací se nejen k věřícím, ale i ke všem politikům, lékařům a vědcům, její rámeček je výzvou moderní kultuře a demokratickým společnostem. Vychází z biblické tradice („Nezabiješ“, *Desatera*,

Proroků a Žalmů), tradice Otců a závěrů II. vatikánského koncilu. Autor pokládá závažné otázky života a smrti.

Svatý otec vypočítává nejprve v encyklice bídu světa s její mizérií, nemocemi, násilnostmi, hladem, zbrojním průmyslem a válkami všeho druhu, které útočí proti lidskému životu. Rukopis je prodchnut hlubokou bolestí a zklamáním, jež vede téměř až k prahu „beznaděje“. Ze širé úvodního záběru se autor dostává k zločinům a atentátům proti nenarozeným dětem a nemocným bez pomoci. Přerušení lidského života ve formě potratů či eutanázie jsou v textu odmítnuty s velkou energií. Akcent, který papež Jan Pavel II. klade na demokracickou společnost, je velmi silný: Obviňuje ji ze zločinů, které se staly právní normou. Útočí proti právním normám, které legalizují „kulturu smrti“. „Právo na život je naprosto popřeno a znásilněno zvláště v nejpříznačnějších okamžicích lidské existence, jimiž jsou narození a smrt“ (č. 18).

Evangelium života se obsáhle věnuje „perverz-ní logice“, která normalizovala potraty a eutanázii, zdůrazňuje rozpor mezi „svobodou“ a „pravdou“ a nárůst „absolutního relativismu“, v němž „cokoliv je ujednatelné, včetně práva na život“ (č. 20). Stát se podle papeže stal tyranem, který se chopil moci disponovat se životem nejslabších a lidí bez možnosti se bránit. Druhá kapitola encykliky popisuje v meditacích svatý charakter lidského ži-

vota, aby předjala nejvášněvší a nejradikálnější kapitulu encykliky. Ve třetí kapitole se Svätý otec pouští s velkou vervou do protikladu morálky a občanského práva. Píše, že by občanské právo mělo podléhat morálce. „Veřejná moc nemůže přimout z titulu individuálních práv - i kdyby to byla většina členů společnosti - útok proti jiným lidem, který je nesen pohrdáním práva tak základního, jako je právo na život“ (č. 71). Papež se staví proti potratům a eutanázii, které jsou „naprosto zbaveny autentické právní hodnoty.“ „Právo takové povahy nezakládá žádnou povinnost pro svědomí, ale naopak vážnou a přesnou povinnost takové právo odmítnout z důvodu svědomí“ (č. 73) Podle papeže jsou lékařské praktiky tohoto druhu „v opozici vůči právu božimu“. Vyzývá křesťanské poslance, aby neobětovali svá osobní přesvědčení větší novému právu.

Ve čtvrté kapitole se Svätý otec věnuje „kultuře života“. Obrací se k církvi, aby obnovila svá kázání a katechismus , a apeluje na lékaře, aby se nestali „řemeslníky smrti“, apeluje na politiky, aby nerezignovali a neodmítali „odvážné volby“ pro život. Na závěr papež Jan Pavel II. píše: „je nezbytné vyvolat velkou mobilizaci svědomí a věnovat svou sílu etickému řádu, vytvořit velkou strategii ve službě života. Musíme společně budovat kulturu života.“

☛ JE ENCYKLIKA ÚTOK NA DEMOKRACII?

Demokratická společnost, ta „nejlepší z nejhorsších možností“, odvozuje svou existenci z řeckých polis a ze systému volby a vlády většiny. Rozlukou církve a společnosti si demokracie „posvětila“ i normy konání, v jejichž rámci církev (i ta katolická) vystupuje jako hlas svědomí v pluralitním množství jiných hlasů. Politická doktrína demokracie vede od institucionálních mutací liberálního charakteru přes autoritativní či reprezentativní formy a zahrnuje dokonce i mutace demokracie přímé, socialistické či lidové demokratické. S tou poslední jsme měli co do činění, než ji nahradil „socialismus“ a posléze jeho „reálná“ tvář, hned po té „lidské“. Svou existenci staví demokracie na suverenitě občanů, jejichž nezákladnějšími principy jsou svoboda a rovnost.

V polemice proti církvi bývá často kladena na misky vah jako argument její protidemokratičnosti a někteří liberální komentátoři jsou schopni přisoudit církvi i „inkviziční, absolutistický, téměř teroristický tón“ (viz Václav Bělohradský, Papežské dogma a demokracie, LN 4. 4., s. 7). Naprosto ovšem nevnímají, že se v rámci takovéto debaty dopouštějí populismu, neboť sama demokratická pravidla mají nejen schopnost pohrdat tradičními hodnotami, ale i hodnotami, jichž se demokracie dovolává. Při bližším pohledu na funkce a instituce demokratických společností je zjevné, že demokratická společnost nejenže nezaručuje omezení sebezničujících forem, ona je mnohdy potvrzuje. Schizofrenie současného demokratického světa spočívá v tom, že ačkoliv odvozuje své tradice z velkého křesťanského kulturního odkazu, dokáže onen odkaz odvrhnout a odmítat jako cosi archaického, překonaného a vyčerpaného. Sama struktura demokratické společnosti přitom mává rozličné parazitní mutace a při aktuální restrukturalizaci světa je nelze nevidět jako apokalyptické prorůstání mafii či jiných zločineckých skupin, slévání politického spektra s průmyslovou vládou, všudypřítomná korupce a hodnotová relativita cehokoliv. Demokratické společnosti podléhají vnitřnímu rozkladu svých rádoby pevných forem, v nichž vlada technokratických úředníků a odborníků vysvětlí komukoliv a jakkoliv, jen aby dosáhla splnění vypracovaných norem. Tyto jevy jsou přece v naprostém protikladu k demokratickým principům - občan v nich hraje naprosto podřadnou roli, individuální svoboda je jenom okrasou v technologickém pekle.

Ztráta duchovního rozměru má ale i charakter strukturální - a nelze nevidět onen nietschovský svět „bez boha“ jako cestu konce - již jenom bezmezná odmítání autority, rodiny, bezmocnost slova, příkladů, vzorů chování (které svými permutacemi vyvolávají zmatení, zoufalství a beznaděj u nejmladších generací, které nevidí perspektivu, neboť jejich rodiče dnes „jenom“ vydělávají), motivace a katarze nepřicházejí, vždyť parafrazujeme irského dramatika Samuela Becketta - není kam jít.

A přitom - odkud může v dnešní „pozdní době“ morální a lidské devastace „obrazové tyranie“, kultů násilí, vymývání mozků a duchovní prázdnoty přijít cosi, co naplní lidský život opravdovým rozměrem? Toto je inkvizice? Touha po pravdě, která se nevysmívá v děsivém šklebu, je přece hodna úcty. A čest? Kdo ještě dnes věří, že existují např. čestní politikové? A lékaři?

Papežova nejnovější encyklika je apelem k životu, který v demokratickém světě dosahuje nesmírné úrovně dekadence, rozkladu a vnitřní prázdnoty, je to výzva, která je při všem svém smutku velkou a bolestnou výzvou všem lidem k naději. Není protidemokratická, protože jí jde o člověka a jeho místo ve společnosti, o jeho práva. Církev je autoritou, pilířem, který zůstává - přítomností tradice proti pomalému hnutí. Hymnou transcendentce.

Josef Brož

Převzato z Českého týdeníku, 7. 4. 1995

Liturgická čtení v týdnu

Neděle 7. května 4. neděle velikonoční	- 1. čt.: Sk 13,14.43-52 Ž: 100(99),2.3.5 odp.: 3c 2. čt.: Zj 7,9.14b-17 Ev.: Jan 10,27-30
Pondělí 8. května nez. pam. Panny Marie, Prostřednice všech milostí	- 1. čt.: Sk 11,1-18 Ž: 41,2-3; 42,3.4 odp.: 41,3a Ev.: Jan 10,1-10
Úterý 9. května ferie	- 1. čt.: Sk 11,19-26 Ž: 86,1-3.4-5.6-7 odp.: Ž 116,1a Ev.: Jan 10,22-30
Středa 10. května svátek sv. Filipa a Jakuba	- 1. čt.: Sk 12,24 - 13,5a Ž: 66,2-3.5.6+8 odp.: 4 Ev.: Jan 12,44-50
Čtvrtek 11. května ferie	- 1. čt.: Sk 13,13-25 Ž: 88,2-3.21-22.25+27 odp.: srv. 2a Ev.: Jan 13,16-20
Pátek 12. května nez. pam. sv. Nerea a Achillea nebo sv. Pankráče	- 1. čt.: Sk 13,26-33 Ž: 2,6-7.8-9.10-11 odp.: 7 Ev.: Jan 14,1-6
Sobota 13. května ferie	- 1. čt.: Sk 13,44-52 Ž: 97,1.2-3ab.3cd-4 odp.: 3c Ev.: Jan 14,7-14

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	7. 5.	8. 5.	9. 5.	10. 5.	11. 5.	12. 5.	13. 5.

Antifona	518	518	518	518	518	518	518
Žalm	783	784	785	786	783	784	785

Ranní chvály

Hymnus	518	518	518	518	518	518	518
Antifony	563	1151	1167	1183	1198	1214	1229
Žalmy	1137	1152	1167	1183	1199	1214	1229
Kr. čtení a zpěv	563	1362	570	573	577	580	583
Antifona k Zach. kantiku	563	1362	570	574	577	580	583
Prosby	564	567	571	574	577	580	584
Záv. modlitba	564	1362	571	574	578	1364	584

Modlitba během dne:

Hymnus	519	519	519	519	519	519	519
Antifony	519	519	519	519	519	519	519
Žalmy	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Krátké čtení	564	568	571	574	578	581	584
Záv. modlitba	564	568	571	574	578	581	584

Nešpory: SO

Hymnus	517	517	1362	517	517	517	517
Antifony	561	565	1161	1177	1193	1208	1224
Žalmy	1133	1146	1161	1177	1193	1209	1224
Kr. čtení a zpěv	561	565	1362	572	575	579	582
Ant. ke kant. P. M.	562	566	1363	572	576	579	582
Prosby	562	566	569	572	576	579	582
Záv. modlitba	564	564	1362	571	574	578	1364

Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238
-----------	------	------	------	------	------	------	------	------

Mariánské oázy

FILIPOV

Nejmladší mariánské české poutní místo je Filipov, který leží ve farnosti Jiříkovské, v Rumburském výběžku na severu Čech. Rok vzniku: 1866.

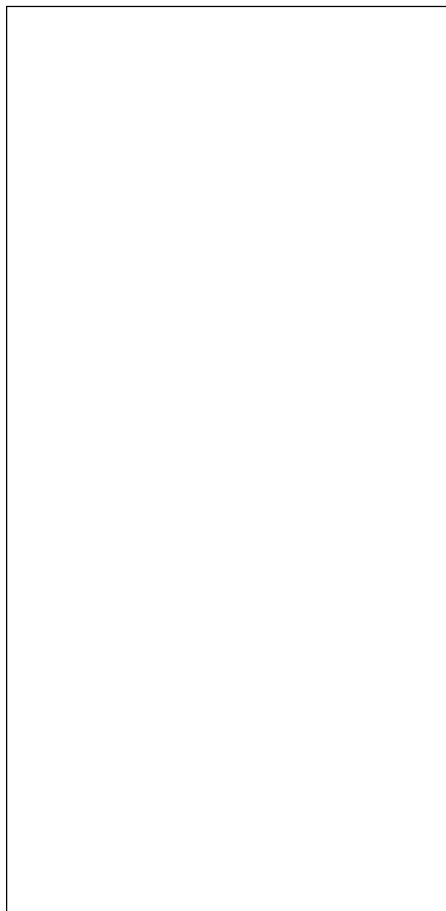
Tehdy žila ve Filipově jedenatřicetiletá Magdalena Kadeová, svobodná dcera chudého horského tkalce. Za svého dosavadního života prodělala mnoho nemocí. Od svých devatenácti let trpěla těžkou epilepsií, později prodělala zápal plic a zápal mozkových blan. Byla už i zaopatřena svátostmi nemocných. Po zaopatření nezemřela, zdraví však nenabyla, a tak se vlekla životem. Když Kadeové bylo 29 let (r. 1864), zachvátila ji nová nemoc, se kterou si lékaři nevěděli rady. Na celém těle se jí objevily puchýřovité vředy, silně hnisající. Lékaři Dr. Ulbricht a Dr. Gülich diagnostikovali nemoc Kadeové: puchýřovitý zhoubný ekzém. Když Kadeová s touto nemocí ležela už přes rok, začala upadat do bezvědomí, ztrácela hlas, ba i šeptání jí činilo potíže. Zase byla zaopatřena a zdálo se, že začíná umírat. Ve dne i v noci se u lůžka střídali její bratr, jeho manželka a jedna žena, jménem Veronika Kindermannová.

V noci ze 12. na 13. ledna roku 1866 bděla u nemocné právě tato Veronika. Najednou nemocná řekla, že v místnosti je veliká záře. Hned nato vybízela ošetřovatelku, aby poklekla, že v místnosti je Panna Maria a také hned začala popisovat její vzezření, neboť Veronika nikoho neviděla. Pak nemocná Magdalena začala zpívat silným hlasem Magnificat: „...velebí má duše Hospodina.“ Maria Panna řekla nemocné: „Mé dítě, od této chvíle se ti to hojí.“

Ošetřovatelka Veronika Kindermannová přivolala bratra nemocné i jeho manželku. Všichni se divili Magdaleninu silnému hlasu, když předtím sotva šeptala.

Ale to nebylo ještě všechno. Nemocná si pojednou začala strhávat obvazy a místo hnisajících ran vidět všude zdravou, čerstvou pokožku. Jen z největší rány na hrudi zůstala malá ranka, která se do příštího dne úplně zacelila. Za dva dny Magdalena normálně pracovala a vykonávala i ty nejtěžší podomní práce.

Zpráva o náhlém uzdravení nemocné i o tom, že se jí zjevila Panna

Maria, rychle se roznesla po vesnici Filipově. Lidé, kteří Kadeovou dobře znali jako nevyčísitelně nemocnou, nabyli přesvědčení, že takhle rázem se mohla uzdravit jen zásahem vyšší moci. Mnozí přicházeli za Kadeovou a poklekali na místo, kde stála Panna Maria.

Ošetřující lékař Dr. Ulbricht přišel navštívit Kadeovou hned 14. ledna a po prohlídce prohlásil: „Tohle mi zůstane hádankou.“

Farní úřad v Jiříkově ohlásil Magdalenin případ litoměřickému biskupovi, ten sestavil komisi, v níž byli i oba lékaři, kteří Magdalenou léčili. Po dvou měsících šetření bylo uznáno, že uzdravení Magdaleny Kadeové má charakter události nadpřirozené a bylo dovoleno změnit světničku Magdaleninu za kapli.

Nejmenovaný dobrodinec dal kaplanovi Františku Štorchovi 4000 zlatých, aby za tyto peníze odkoupil domek a pozemky kolem domku Kadeových a dal vybudovat kapli, jejíž oltář by stál nad místem, kde se zjevila Matka Boží. Za tento obnos kaplan udělal všechno tak, jak si onen

dobrodinec přál, ale zakoupený domek nedal zbořit, nýbrž dal jej přenést za zbudovanou kapli. Na oltář byla dána socha Panny Marie, vytesaná z kararského mramoru, podle popisu Magdalenina.

Poutníků stále přibývalo a kaple nestačila. P. Štorch dal nakreslit plán velikého chrámu, vystavil je a prosil dobrodince o finance. Roku 1870 měl už tolik peněz, že se mohl pustit do stavby. Stavělo se 15 let. Vybudován byl krásný chrám v pseudorománském slohu, 47 m dlouhý, půdorys kříže. Chrám přiléhá k dřívě postavené kapli, do níž se vchází pod hudebním kůrem.

V kapli nad místem, kde stála Panna Maria, je pod sklem kus dřevěné podlahy z domku Kadeových, zakrytý snímatelnou dlaždicí, na níž jsou slova Mariina, pronesená Magdaleně: „Mé dítě, od této chvíle se ti to hojí.“

Za poutním chrámem probíhá státní hranice naší vlasti s Německem.

Až jednou zavítáte do Filipova, nezapomeňte požádat, aby i vám od dělali mramorovou dlaždicí, a vy uvidíte místo, kde roku 1866 stála Matka Boží.

Filipovská poutní svatyně má titul „BASILIKA MINOR“. Titul vymohl pro ni v roce 1924 litoměřický biskup Josef Gross.

V posledních letech dostalo se Filipovu velké pocty tím, že němečtí katolíci věnovali Panně Marii filipovské stříbrnou korunku, ozdobenou šesti českými granáty. Korunka byla dovezena do Říma a tam ji papež Jan Pavel II. posvětil v dubnu 1985.

18. června 1985 konala se velká slavnost korunovace Mariiny sochy ve filipovské poutní svatyni. Korunovaci provedl pražský arcibiskup František kardinál Tomášek. K tomu to dni byl upraven interiér baziliky podle směrnic II. vatikánského koncilu, bazilika dostala mramorový oltář versus populum (oltář tváří k lidu), který byl téhož dne posvěcen.

Naši komunističtí církevní tajemníci museli k celému tomuto velkému nábožensko - mariánskému dění mlčet, protože všechny náklady spojené s touto akcí zaplatili katoličtí Němci z Německa a mezinárodní katolická charita.

P. Oldřich
refotograf archív autora

ZDRAVÝ ROZUM (ZATÍM) ZVÍTĚZIL

Ministr Ivan Pilip se 6. 4. v Mladé frontě Dnes vyjádřil k otázce zavádění povinné sexuální výchovy ve školách. Zcela jednoznačně podpořil právo rodičů na výchovu vlastních dětí: „Míra souladu mezi hodnotovou orientací a zájmy rodiny a školy je důležitým kritériem pro posouzení kvality vzdělávacího systému. Řadu postojů a informací musí škola dětem zprostředkovávat, nikoli vnučovat ... Základní informace a hodnotová východiska i v této oblasti (t.j. v oblasti sexuální výchovy) musí dětem předávat rodiče. Škola pak pomáhá tyto informace utřídit a zasazuje je do širších souvislostí (např. právních, biologických apod.). Takto tříděné informace však musí respektovat jistý rozsah, v němž chtějí tyto informace svým dětem v příslušném věku sdělovat rodiče. Informace o sexuálním životě tedy musí být v základní (povinné) části výuky pouze takové, aby byly přijatelné pro všechny rodiče včetně těch, kteří mají k sexuální výchově ve škole zdrženlivý postoj.“

Zdalo by se tedy, že je všechno v pořádku. Žijeme v zemi, kde dosud vládne zdravý rozum a respekt k přirozeným vazbám a právům jednotlivců i jejich rodin. Můžeme se spolehnout, že škola naše děti nebude indoktrinovat směrem, který si nepřejeme: „Rodiče zároveň budou mít možnost dohodnout se školou doplňkové přednášky, které však budou volitelné a kde rodiče mohou vybírat podle svého vlastního přesvědčení - ať liberálního nebo konzervativního - s tím, že jejich individuální rozhodnutí nebude nátlakem na ostatní rodiče a bude respektovat možnost jejich volby,“ praví pan ministr.

Věc má ovšem háček. Před dvěma týdny zasedalo předsednictvo KDU-ČSL a schválilo materiál, který se týkal sexuální výchovy ve školách a předkládal ho místopředseda dr. Rubáček. O možnosti volby v něm nejdeme ani slovo, ba právě naopak: „Sexuální výchova do školy samozřejmě patří, protože patří k životu, a proto by měla být vyučována povinně. Musí však být systematičtější a podrobnější než dosud ... Byla-li by jenom nepovinným předmětem, vedla by jen k ozvláštňení a stala by se „zakázaným ovocem“, což by děti, které by tyto hodiny nenavštěvovaly, stresovalo ... Doporučíme nezavá-

dět sexuální výchovu jako samostatný povinný předmět na základních a středních školách, ale povinně sexuální výchovu vnést do všech příslušných předmětů, a to již od 1. třídy základní školy...“ Zmíněný háček spočívá v tom, jak jedna z koaličních stran chápe vztah občana a státu, občanské svobody a kompetence státních institucí. Je dosti na pováženu, jestliže KDU-ČSL formuluje svůj postoj ke školní výuce a ke kompetencím rodičů výše uvedenými slovy, a je přitom vedlejší, zda jde o výchovu sexuální, brannou či ještě nějakou jinou. Kdo totiž vypustí z láhve džina neomezené moci státu nad dětmi prostřednictvím škol, vystavuje se nebezpečí, že se sám stane příští obětí tohoto ideologického přístupu - například tehdy, až volební výsledky změní obsazení vlády.

Zdá se, že KDU-ČSL si opravdu seriózně myslí, že právo rozhodovat o tom, co je pro děti dobré, co je stresuje a co a kdy se mají dovídat, nemají rodiče, kteří dítě přijali, starají se o ně, vychovávají je a jsou za ně zodpovědní před zákonem i před Bohem, nýbrž stát, případně anonymní „odborníci“. Přesněji řečeno ta část odborníků, která momentálně vyhovuje či která se dovede nejhlasitěji ozvat. Nikoho ještě nenapadlo, že být odborníkem v určitém úzce vymezeném oboru ještě nezakládá patent na rozum, tím méně na morálku? Ostatně, naše děti by stejně dobře mohlo „stresovat“, že jsou třeba jedině ve třídě, kdo navštěvuje hodiny náboženství. Ve světě, kde tvoříme menšinu není v našich silách všechny obdobné stresy našich dětí zcela eliminovat. Avšak posoudit, co je v daném

případě důležitější a co je menším zlem, nepřísluší nikomu jinému než rodičům. Odborníci - a to ani tzv. křesťanští - zde nemohou mít jiný hlas než poradní, pokud budou konkrétní rodiče odbornou radu potřebovat.

První kolo causy „sexuální výchova“ je, zdá se, u konce. V nastávajícím období stojí před křesťanskými rodiči, jimž není výchova jejich dětí ve školách lhostejná, dva hlavní úkoly. První, zajímat se o to, co se děti ve školách učí, sledovat, zda někdo z učitelů nestaví děti proti rodičům, nenabádá k nezodpovědnosti v jakékoliv oblasti, nemluví proti víře a církvi. Tam, kde škola překračuje své pravomoci nebo narušuje výchovu v rodině, pak máme právo i povinnost zasáhnout a škola, která je především službou placenou z našich daní, je povinna názory a postoje rodičů respektovat. A za druhé, dát jasně na srozuměnou našim voleným představitelům, které kompetence si přeje státu a jeho institucím a které nikoli, a váhou svých hlasů se je pokusit přimět, aby naše názory respektovali. Výbor na obranu rodičovských práv bude i nadále sledovat, jak státní instituce respektují práva rodičů, a poskytovat všemožnou pomoc a podporu těm, kteří ji v tomto ohledu budou potřebovat. Psát, telefonovat nebo faxovat můžete i nadále na adresu: VORP, Palackého nám. 7, 621 00 Brno-Řečkovice, tel. večer 05/775894, tel./fax po celý den 067/44425, 066/7210566.

*Lucie Cekotová,
členka Výboru na obranu
rodičovských práv*

Pozn. redakce:

Podpisové akce sehrály důležitou roli: především pomohly zabránit, aby tichou cestou prošel velmi závadný návrh Dr. Brzka a Dr. Melana (přinejmenším příbuzný názorům IPPF). Velmi dobrou odbornou práci vykonalo pražské Křesťanské akademické fórum. Jeho elaborát dostali od nás i někteří biskupové a všechny farnosti v ČR. Kdo by měl zájem a neměl by možnost se s ním seznámit ve své farnosti, může nám napsat a my mu tento podrobný rozbor pošleme. I když údajně onen původní návrh dra Brzka neprošel, je dobře vědět, v čem byly závažné nedostatky, protože je stále nebezpečí, že co neprošlo dveřmi, pokusí se dostat oknem.

Redakce SVĚTLA dostala od místopředsedy KDU-ČSL dr. Rubáčka nové třístránkové „Stanovisko....“ Předali jsme je jednak církevním, jednak jiným odborným kruhům, které s námi spolupracují. Je zajímavé, že se údajně čile o věci jedná, ale - pokud víme - žádný z těch odborníků a zainteresovaných institucí, kteří se postavili negativně ke koncepci dra Brzka, není nikdy a nikým přizván ke spolupráci.

-jv-

Společenská funkce filozofie sv. Tomáše

(VÝROČÍ PROF. J. POSPÍŠILA)

České katolické myšlení filozofické se u nás velmi slibně rozvíjelo ihned po vydání encykliky Svatého otce Lva XIII. *Aeterni Patris* z r. 1879, v níž doporučoval studium sv. Tomáše Akvinského. Připomeňme si v této souvislosti Antropologii katolickou prof. A. Lenze, Apologii křesťanství P. Vychodila, Jádru křesťanské sociologie F. Reyla, Soustavu filozofie křesťanské E. Kadeřávka, Dějiny filozofie J. Kachníka, Meditaci věků J. Kratochvíla, Etické názory B. Bolzana, Časové úvahy J. Štancla, Katolickou mravouku L. Řeháka, Český bohovědný slovník A. Podlahy, Rukověť křesťanské sociologie B. Vaška. Četné filozofické články předních autorů v *Časopisu katolického duchovenstva*, redigovaném V. Pešinou a J. V. Jirsíkem, byly pohotovou odezvou na encykliku, případně ji některými úvahami předcházely.

Opravdovým zakladatelem a otcem českého tomismu je však profesor na bohoslovce-

kém semináři v Brně ThDr. Josef Pospíšil. Narodil se ve Velkém Meziříčí na Moravě dne 7. května 1845 (před 150 lety), kde také byl ve svých 25 letech vysvěcen na kněze. Další studia konal ve Vídni na Ústavu sv. Augustina a po 4 letech se stal doktorem teologie. Krátce nato je již profesorem věrouky a fundamentalistiky v Brně. Vyučování teologie ho posléze přivedlo k filozofii. Byl přesvědčen, že teologie a dogmatika potřebují propojení s filozofií, umožňují lepší pochopení souvislostí. Společenskou funkci filozofie sv. Tomáše vidí v propojenosti s dalšími vědeckými obory.

Své přednášky, které česky proslovil na bohosloveckém učilišti, zpracoval a roku 1883 vydal pod názvem *Filozofie* podle zásad svatého Tomáše Akvinského. Problémům přírodovědeckým věnoval dvousvazkovou *Kosmologii*. Průkopnická činnost Pospíšilova přinášela do české filozofie nejen nový

směr, ale umožnila vytvoření novočeské filozofické terminologie. Všestranná vědecká orientace a jasný způsob výkladu mu záhy získaly mnoho ctitelů a žáků. Jeho dílo došlo spravedlivého ocenění, když Akademie sv. Tomáše v Římě jej přijala do svých řad a Česká akademie ho jmenovala dopisujícím členem. T.G. Masaryk se v té době vyjádřil v tom smyslu, že Pospíšilova *Kosmologie* je jeden z nejlepších spisů vůbec.

Tato skutečnost vyvolala značnou odezvu a byla silným popudem k dalšímu rozvoji tomismu u nás. Brněnský profesor teologie Robert Neuschl ve své *Křesťanské sociologii* se vyznává, že své obsažné dílo vytvořil na podkladě vybídnutí a za literární pomoci J. Pospíšila.

ThDr. Josef Pospíšil zemřel dne 18.12.1926 ve věku 81 let a jeho literární práce jsou do dnes bohatou látkou ke studiu.

Stanislav Zeman

SVŮJ POKOJ VÁM DÁVÁM

SEDM SETKÁNÍ SE VZKŘÍŠENÝM KRISTEM (3)

3. CESTA DO EMAUZ

Písmo: Lk 24,13-32

Cesta poznání Vzkříšeného Pána, jak ji popisuje sv. Lukáš, se nám zdá nejsnáze pochopitelnou. Velmi jednoduše se dá vžít do situace dvou učedníků, putujících do Emauz. Jako bychom se sami vydali na cestu. Opouštíme Jeruzalém a kráčíme spolu s nimi. Učedníci opouští Jeruzalém - město naděje, ke kterému směřoval celý Ježíšův život. Zatímco spolu hovoří, přidává se k nim pocestný, který je dostihl. Okamžitě jsme vtaženi do děje. Lukáš a my známe tajemství - je to Ježíš. Jenom ti dva mají problém. Když se k nim přidáme, snad vyřešíme i svůj problém.

Ježíš začíná naléhat: „A co bylo?“ Učedníci museli být velmi překvapeni, že je také někdo, kdo neví o tak významné události. Pán je nechává vyprávět o jejich naději v Ježíše Nazaretského, velkého proroka, Mojžíše, velkého osvoboditele izraelského národa. Pohled zpět je rozněcoval, zatímco realita je činila zoufalými.

„A my jsme doufali, že On je ten, který má vykoupit Izrael.“ Tímto byli uzavřeni. To bylo vše, za co jej považovali. Potřebovali rozšířit svoji představu o Mesiáši přijetím skutečnosti, že Spasitel může trpět a zemřít. Mocný osvoboditel nemá místo na této zemi. A On jim začal vysvětlovat Písma. O tom, že je třeba ukončit hledání pomíjivého pozemského království. Království, které přišel založit, je už zde. Aby ho pochopili, musí přijmout jeho smrt.

Co se děje pak, je nesmírně důležité. Přicházejí k vesnici, do které šli. My víme, že onen podivný poutník jen předstírá, jako by chtěl jít dál. „Pozvali ho, aby zůstal.“ Nabídlí cizinci pohostinnost jako svému bratru či příteli. Snad je možné, že kdyby nebyli takoví vůči cizinci, nikdy by v něm nerozpoznali Krista. Rozpoznali ho, když lámal chléb. Ne díky nějakému typickému gestu, které by ho prozradilo. On nepohnul své ruce ani oči nějakým typickým, rozpoznatelným způsobem. Byl to skutek lámání chleba sám o sobě, který nás

ujišťuje o jeho opravdovém životě.

Jedli s ním přece mnohokrát předtím, takže rozeznali, že je to Ježíš. Konečně poznali Pána - ve vzájemném sdílení společenství u stolu. Myšlenka pozvání, sdílení, nám musí v hlubším významu připomenout, co On řekl o pozvání slepých, chromých a vyhnaných na hostinu. V lámání chleba můžeme nalézt nejen Vzkříšeného, ale můžeme vidět i Království Boží. Je to právě lámání chleba, které se v tomto vrocím a otevřeném sdílení stává svátostným pokrmem, Eucharistií - manifestací Kristovy přítomnosti jako vzkříšeného na všechny časy.

V okamžiku, kdy je poznán, Kristus odchází. A děje se něco velmi zvláštního. I když Kristus odchází, učedníci se radují. Jásají. Když je opustil poprvé, ztratili téměř všechnu naději. A teď radost? Proč takový rozdíl? Našli Krista přítomného jiným způsobem. Ne v pozemské existenci - ta skutečně skončila, ale ve svém středu. Uvědomují si, že kdykoli, když se scházejí u stolu, ☺

☛ prožívají společenství, vítají neznámé a zvou je dál, je Kristus vždy s nimi.

Modlitba: Ježíši, Zmrtvýchvstalý Pane, ty víš, že má naděje občas mizela, když jsem se vzdaloval z Jeruzaléma. Pomoz mi, prosím tě, na cestě z nejistoty a strachu, abych dokázal najít Tebe - pravou cestu. Nauč mě, jak odložit nepravé představy o tobě. Pomoz mi, abych tě neomezil. Ať dokážu vidět, že ty nejsi

mocným osvoboditelem v potížích tohoto světa ani kouzelníkem, který by měl uspokojit všechny mé tužby. Chci tě poznat jako služebníka, který za nás trpěl a zemřel, takže my všichni můžeme mít nový život. Ukaž mi tvé království a veď mě do něj. Prosím tě, ať v utrpení svém i mých bližních nepropadám beznaději, ale dokážu mu, v přijetí tvé smrti, porozumět. Potřebuji poznat a zakusit, že následujeme-li tě, nacházíme tvé krá-

lovství. A to je jediná cesta. Ježíši zmrtvýchvstalý, zůstaň s námi. Přiveď nás ke svému stolu. Tví lidé, Pane, trpí chudobou, hladem, útlakem i smrtí. Přiveď nás ke stolu, kde zasedneme s oním podivným poutníkem. Přizvi nás na svou hostinu a buď s námi, jako my jsme jeden s druhým. Pane, dej, ať tě dokážeme vždy najít při lámání chleba. Amen.

SKOTSKÉ ZKUŠENOSTI

Dne 18. dubna 1995 jsme se setkali se vzácnou návštěvou ze Skotska. Katolický kněz P. Morrow nás seznámil se svou prací na ochranu života nenarozených dětí. Organizuje také demonstrace a modlitební shromáždění před potratovými klinikami ve Skotsku a Anglii. Uvádíme jeho myšlenky, jak byly v průběhu jeho zajímavé a inspirující přednášky písemně zachyceny.

„Potřebujeme zvlášt' energii a nadšení k obrácení světa. Motivace zastavit potraty by nás měla inspirovat. **Potraty jsou ovacemi ateismu.** Když lidé opustí Boha a církev, stanou se sobeckými. Když nechápu věčnost a své místo v ní, zapominají na svého bližního souseda. Tento „soused“ je velice často malý a jako by neviditelný, ateistovi nečiní problém jej zabít. **Je to křesťanství, které motivuje obět', je to křesťanství, které ospravedlňuje a ocení to, že dáme život za přítele.** Příkladem je Kristus na kříži, který nás inspiruje k lásce ke všem. **Je nepravděpodobné, že jen částečné obrácení by stačilo k naší činnosti.** Je těžké zachraňovat nenarozené děti v ateistickém prostředí. Když mohou pokračovat i jiné hříchy naší doby, je těžké zastavit potraty. **Jedním z velkých omylů je antikoncepce. Je to špatné lékařství, které ze zdravých dělá nemocné. Když je lékař schopen poškodit pacienta, je pro něj lehké i zabít. Lidé, kteří praktikují umělou antikoncepci, dítě nechťejí a když práce jen přijde, chtějí se ho zbavit.**

Jestli mají být miminka v mateřském těle znovu chráněna, musí nastat konverze ve velkém měřítku. Pro vítězství nad potraty potřebujeme pomoc katolické církve, milost přicházející z Kalvárie, potřebujeme morální učení církve o člověku ve všech jeho podobách.

Když se dělá kampaň „Pro život“, musím jasně sdělit své stanovisko i těm, co dělají zákony, i těm, kdo volí politiky. Už tím učím Písmo, už tím se ptám jejich svědomí, už tím chci obrácení srdce. Pomáhám-li potřebné matce, propaguji křesťanství.

Upozorňováním zdravotního personálu a lékařů na jejich chyby též obracím. Snažím-li se apelovat i v OSN, naplňuji Kristovo poslání. To je práce, o kterou se Sv. Otec pokusil prostřednictvím své delegace v Káhiře i v Kodani. Ta samá konverze bude potřebná i letos v Pekingu, kde OSN připravuje konferenci o ženách. Celé skupiny států se snaží prosadit právo ženy na potrat, jdou proti životu. **My musíme proti tomu postavit právo na život. Tím se víc a víc dostáváme do konfrontace, do stále častějšího střetu postojů pro a proti životu.**

V Británii zasahujeme na místech, kde jsou zabíjeny děti. Chodíme do těch budov a míst, kde se dělají potraty, stojíme u všech dveří a vchodů a snažíme se mluvit se všemi, kdo vcházejí, radíme zaměstnancům, aby změnili zaměstnání. Ptáme se všech - listonošů, elektrikářů, pracovníků prádelny apod., zda by likvidovali např. Židy v Osvětimi, ptáme se matek, zda přijmou naši pomoc. Občas máme úspěch. Mnoho zaměstnanců skutečně odešlo, některé děti se narodily, ačkoli měly tak blízko k smrti. Ještě úspěšnější je, známe-li matku, která jde právě na potrat. Ve Skotsku, v Anglii a v ČR je situace podobná Skotsku, můžeme jít do nemocnic, kde se provádějí potraty, můžeme se modlit venku apod. Každý týden se modlíme růženec, rozdáváme brožurky „pro život“.

Víme, jak Sv. Otec podporuje myšlenku o roli Panny Marie v této věci. Ve Fatimě bylo řečeno, že její neposkvrněné srdce zvítězí, Rusko bude obráceno, světu bude dán určitý čas míru. **Potraty se musí zastavit! Bylo by to velice špatné obrácení, kdyby dále miliony dětí byly zabíjeny. Jestliže Rusko má být skutečně obráceno, musí zastavit potraty. Čas míru musí nastat i pro nenarozené děti. Bůh je zcela určitě nevyklučuje. Jednoho dne Bůh použije Pannu Marii jako viditelný nástroj k zastavení potratů. Zdvoujnásobme modlitby a uspišíme tuto věc.“**

Postoje Sv. Otce jsou pro P. Morrowa podporou. „Svoboda je zniče-

na, vzdálí-li se od pravdy.“ Hovoří o protirečení si moderní doby: „**Lidé tak přehánějí právo na svobodu jednotlivců, že hlásají i právo někoho zabít. Mluví o demokracii, ale ta je narušena, když narušuje svobodu nenarozeného dítěte. Když se z povědomí ztrácí přítomnost Boha, je ztracen i vztah k člověku a jeho důstojnost. Výsledkem je pak to, že je velmi těžko vnímána zachraňující přítomnost Božího života. Žije-li člověk, jako by Bůh neexistoval, ztratí cit pro tajemství Boží, světa i svého života. Lidé bez Boha ztratí soucit s lidským utrpením. Bez soucitu pak přichází eutanázie a potraty.“**

P. Morrow vyslovil naději, že nová encyklika Evangelium Vitae bude brzy vydána v češtině. Bude v ní jasně vidět, jak je učení Sv. Otce postaveno na evangeliu.

„Sv. Otec se staví proti myšlení ateistických vlád, podporuje aktivisty Pro život, hovoří o způsobech boje proti potratům.“ „**Jestliže pracujete „evangelium pro život“, je to složitý a velký úkol, závisí též na spolupráci s bratry jiných církví a společenství v duchu II. vatikánského koncilu. Je to místo pro dialog a společnou činnost pro všechny lidi dobré vůle. Jen jediná skupina nemá monopol na obhajobu života. Je to práce i odpovědnost všech na začátku třetího tisíciletí.“**

Máme veliký úkol dělat pro život vše, co můžeme, a tam, kde jsme kompetentní, musíme najít a spojit se s mnoha dalšími. V našich zemích (Vel. Británie) miliony lidí tvrdí, že jsou křesťané. Ve Skotsku je 1 milion katolíků a přes 1 milion dalších křesťanů. V Anglii je 5 milionů katolíků a přes 5 milionů příslušníků anglikánské církve. V České republice je situace jistě podobná, ale **kolik z nich skutečně pracuje pro nenarozené děti? Je to malé, velmi malé číslo.** Musíme motivovat přátele a bratry katolíky pro tuto práci. Je mnoho jednotlivých věcí, které každý může udělat. Dejte tuto zprávu do všech koutů vlasti, jde o velký úkol. Vy sami budete vědět, co je třeba dělat, i to, co se nepovedlo.

Potraty a eutanázie jsou zločiny, které žádný lidský zákon nemůže prohlásit za legitimní. Nemáme povinnost tyto zákony respektovat, máme povinnost jasně vystoupit proti nim. Od začátku měla církev povinnost vystoupit proti autoritám, bylo-li třeba. Povinnost poslouchat Boha a ne člověka byla dána i ve Starém zákoně. Když například Faraón poručil hebrejským ženám zabít novorozené chlapce, neudělaly to, více se bály Boha i tváří v tvář uvěznění. I my máme za touto myšlenkou stát. Víc se bát Boha než autority lidí a potrestání. Jediní, kteří byvají věznění pro odpor „faraonům“, jsou zachránci nenarozených dětí. Na druhé straně i tito propagátoři záchranných akcí musí být mírumilovní. Sv. Otec podporuje práci zachránců a ví, že jdou často do vězení i při mírumilovném průběhu akce. **Sdělovací prostředky ukazují účastníky demonstrací a záchranných akcí jako násilníky, zjednodušují vše tím, že označují ty, kteří stříleli na potratáře, za tyčké „záchránáře“.**

Pravdou je, že statisíce lidí např. v USA, kteří jsou pro život, se zúčastní i záchranných akcí před klinikami. Účastnil jsem se pochodu „Pro život“ ve Washingtonu a média byla nucena přiznat sto tisíc účastníků „ProLife“.

Sv. Otec přísně kritizuje média za to, že mluví o potratech jako o něčem zcela přijatelném. Ti, kteří jsou za potraty, neberou na vědomí jasná vědecká fakta (ultrazvuk, jasný počátek lidského života při početí...). Říkají, že „to“ je sice živé, ale není to osoba. Příkladem je setkání v OSN v Kodani. V prvním návrhu dokumentu bylo „právo na život všech bytostí“. USA spolu s EU měli problémy se slovy „lidská bytost“. Navrhli termín „lidská osoba“. Kompromis byl „lidstvo“. Jedním ze způsobů potratářů je i **zmanipulování řeči**. O tom musíme hovořit. Odpovídat, že člověk je podřízen Stvořiteli. I když má spoustu možností dělat zlo, např. vést války, není tím ospravedlněn. Bohatý utiskuje slabé, dělá zlo. Jenom ti, kdo jsou opravdu přesvědčeni o existenci Boha, budou přesvědčenými obránci života. Bez Boha není morálka, musíme lidem pomoci poznat Boha, který je stvořil.

Hrozí eutanázie - jak dlouho ještě vydrží vůči ní odpor? Je třeba vytvořit svá vlastní média, svou distribuci, jsou i v Anglii a v USA. **Hlavně však potřebujeme svou vlastní energii na rozšíření práce pro život. Vymlouváme se, že na to nemáme atd., a pak, když se něco opravdu najde, tak se to nepodaří!**

Centrum Pro život je na severu Skotska, chci však otevřít ještě centrum v Anglii. Zákony ve Skotsku

jsou podobné jako v Anglii, potrat je povolen za určitých podmínek, ale vyskytuje se jen velmi málo restrikcí. Trestný je potrat, který není proveden lékařem. I tak jsou téměř veškeré potraty v Anglii nelegální, soudy to však neberou vážně. 11 tisíc potratů ročně je ve Skotsku, 170 tisíc v Anglii. A to jsou jen registrované, lékařské potraty. Ty, které jsou prováděny pomocí pilulek, se nedají vůbec spočítat. Je nutné být neustále v činnosti pro život. Každý den, kdy se tato práce nekoná, děti umírají.“

Otázka posluchače:

„Jak odpovídají na neustálé pokukování na vraždy zaměstnanců a potratářů v USA?“

Odpověď P. Morrow:

„Nejlépe se distancujeme od zabíjení potratářů tím, jak sami mírumilovně jednáme. Nesmíme zapomínat na Kristova slova, že mnoho lidí o nás bude říkat hrozné věci. Mám dobré přátele ve Vatikánu a irské a evropské kněze, přítelem je mi irský biskup. Jinak jsem tolerován.“

Otázka:

„Jaké postavení máte u církevní hierarchie? Byl jste někdy požádán o zastavení akcí? Jak se tváří biskupská konference?“

Odpověď:

„Bylo vydáno několikrát prohlášení proti potratům a antikoncepci. Jednotliví biskupové kázali 28. prosince, společně jako konference se však už nevyjádřili, neříkají, co mají lidé dělat. Při biskupské konferenci je úřad Pro život ještě v Polsku a v USA, o jiných nevím.“

Otázka:

„RU 486.“

Odpověď:

„V Anglii je již 3 nebo 4 roky legální, ale stále v experimentálním stadiu. Ženám je pořád zle a mají potíže.“

Otázka:

„Jak se díváte na školní sexuální výchovu?“

Odpověď:

„Sexuální výchova v Anglii a v USA je naprostou katastrofou. Je to učení biologie bez morálních principů. Vede mládež k experimentování s vlastními těly, k většímu praktikování mimomanželského sexu. Je to propaganda antikoncepce, propaganda potratů je toho skrytou součástí. Správná sexuální výchova má být přípravou na manželství. Má začínat doma a být jen jednoduše doplňována kurzy ve školách. Má být zdůrazňováno církevní učení o manželství, čistotě, přijetí dětí.“

Otázka:

„Spousta lidí říká, že my jsme

jiní, u nás že to bude lepší.“

Odpověď:

„Všichni jsme stvořeni jedním Stvořitelem a spaseni jedním Spasitelem. Žijeme v podobné společnosti, která se řídí stejnými zásadami. Nemyslím, že by to mohlo být u vás lepší.“

Otázka:

„Jak se rodiče v Anglii připravují na sexuální výchovu svých dětí? Dělá něco církev?“

Odpověď:

„V praxi je to tak, jak se na to dívá ředitel školy, ať je škola katolická nebo jiná, vždy to má dopad. Výuku si organizují jednotlivé farnosti podle svého.“

Otázka:

„Jak působí IPPF?“

Odpověď:

„Tato společnost má svůj mezinárodní časopis. Je financována mj. od západních vlád. Má ročně k dispozici stamiliony liber rozpočtu. Její členové byli schopni se dostat téměř do všech delegací, které byly na Káhirske konferenci. Nabízí důvěrné porady. V nejnovějším čísle časopisu hovoří o tom, kdo bude jejich cílem nyní. Na konferenci o ženách v Pekingu budou projevy na téma reprodukční zdraví a jde o to, aby byly neomezeně k dispozici potraty a antikoncepce. Hovoří o odstranění právních bariér - to znamená chtějí legalizovat potraty na celém světě. „Skupina 77“, reprezentující přes 100 národů, by nikdy nenapsala takový nesmysl. Rozvojové země v OSN jsou však velice „jemné“ při svých formulacích, chtějí peníze od Západu. Až chudé země budou stát na vlastních nohách, západní svět bude izolován. Velké národy jako Rusko, Čína, Indie praktikují potraty. Ale nepropagují tuto „činnost“ za hranice své země, jak to dělá USA a Evropa. Muslimské národy nedovolují potraty, ale nezacházejí dobře se ženami...“

Otázka:

„Co s ateistickým okolím?“

Odpověď:

„Ateismus musíme konkrétněji oslovovat. Ateismus tvrdí, že svět stvořil sám sebe, odnikud, že nemá důvod k existenci, může kdykoli zmizet. Bytí samo o sobě nemá v ateistickém světě smysl. Ateismus je sám proti sobě. Snaží se najít smysl ve své denní aktivitě a očekává pevný a stabilní svět. Jeho učením však je: svět je beze smyslu a nemá důvod existovat. Po pěti minutách hovoru s ateistou se můžete zeptat: Jsi stejný jako před pěti minutami? Proč? Jak? Tvůj svět je absurdní. Jen svět věřící v Boha má smysl.“

RD

Komentář k zjevení v Marienfried

PROROCKÁ VÝZVA EVROPĚ A SVĚTU

V Marienfried se Matka Boží zjevila ve velmi diskrétní a důvěrné formě. Zjevila se lidem, kteří se sešli, aby jí vystavěli novou svatyni, mluví k nim jejich řečí, prostě mateřsky, a vyjadřuje naléhavé požadavky, které ovšem předkládá s mateřskou láskou.

Znamení doby

Poselství míru, které přednesla Nejsvětější Panna v Marienfried, zazářilo jako blesk v temné noci druhé světové války. 20. století začalo podvodným klamem pokrokové víry. Po vizi budoucnosti Ernsta Renana, která se prosazovala stále radikálněji, odstranila věda „mýtus“ o přísném trestajícím Bohu a osvobodila člověka, nového boha budoucnosti. Věda se tvářila, jako by byla schopna dát světu mír a všeobecné bratrství, odstranit chudobu, nemoci a dokonce i smrt. Ale pravou skutečnost ukázaly obě světové války, které byly zdrojem největších ukrutností, jaké znají lidské dějiny.

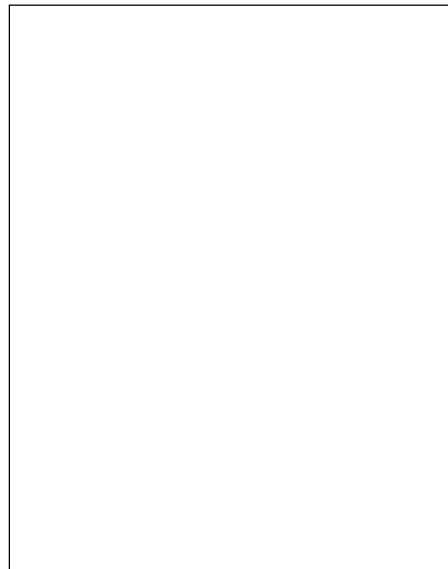
Zjevení uprostřed tragických časů

První návštěva P. Marie se uskutečnila 13. května 1940 ve výroční den fatimského zjevení. Hitlerovy zbraně ovládly Francii a tento úspěšný bleskový útok zaskočil západní spojení. Podobné vítězné tažení následovalo pak směrem na východ a Hitler měl zato, že bude záhy pánem světa. V tuto hodinu zdánlivého národního triumfu učí Maria modlitbu růžence k Neposkvěněné Panně, neboť ona, Matka Boží, chce Německo vést, posvětit a zachránit. Poselství zcela nečasové, které by muselo Hitlera nanejvýš rozesmát.

Mariino poselství pak pokračovalo o šest let později v r. 1946, 100 let po La Salettě a 70 let po Pellevoisin. Zjevení trvala tři měsíce vždy 25., tedy ve znamení svátku Zvěstování. Maria přišla, aby přinesla útěchu, když se německý národ vzpamatovával a začínal z trosk znovu budovat svou vlast, a to přesně v den, kdy začala diplomatická jednání, která měla vytyčit a zahájit obnovu Německa na nových základech.

Od dob Fatimy z konce první světové války v r. 1917 neustala Panna Maria v ohlašování poselství, že mír je ohrožen. Poselství z Marienfriedu přichází v okamžiku, kdy po horké zničující válce nastává studená válka, a po ní pak následuje pád komunis-

mu, který ve skutečnosti dále drží v područí národy v bývalém Sov. Svazu a bývalé Jugoslávii a tam i jinde dále předvádí svou ocelovou pěst, i když je přioděn do klamného míru.

V centru je obraz Boží Trojice

Po duchovní stránce vládne poselství z Marienfried Trojjediný Bůh. To je vyjádřeno také v závěru poselství:

„Moje děti musí chválit a oslavovat věčného Boha a vzdávat mu díky, neboť k tomu byly stvořeny: k jeho slávě.“ (25. 6. 95).

Bůh je zde v centru bez jakékoliv abstrakce jakožto Nejsvětější Trojice, univerzální společenství lásky, jejíž je zdrojem. Třetí a poslední zjevení (25. června 1946) uzavírá modlitba k Nejsvětější Trojici:

*Sláva tobě, věčný Vládce,
živý Bože, vždy a všude přítomný,
strašný a spravedlivý Soudce,
povždy dobrotivý a milosrdný Otče!
Tobě buď znovu a po všechny časy
vzdávána sláva, chvála a čest...!
Sláva Tobě, obětovaný Synu člověka,
krvácející Beránku, Králi pokoje,
Strome života, Ty jsi naše Hlava,
Brána k Otcovu Srdci!...
Tobě patří znovu a na věky
moc, sláva, velikost
úcta, smír a dík...!
Sláva Tobě, věčný Duchu,
z něhož pramení bez ustání svatost,
jenž působíš od věčnosti v Bohu!
Jsi planoucí řekou mezi Otcem a Synem,
Ty věčná výhni lásky...!
Tobě buď znovu a na věky
moc, vznešenost a krása...!*

Sláva a Mariino Srdce v Boží lásce

V tomto rámci Boží Trojice se zjevuje Mariina sláva, sláva, jakou jí obdařil Bůh a kterou nám chce zjevit jako dar své lásky. Maria sehrává roli prostřednice při obdivuhodné výměně mezi Bohem a člověkem. V této výměně se Bůh stává člověkem a jeho bratři se spojují s Bohem. Její lidské „Ano“ k poselství Nejvyššího dává Jeho Synu lidské tělo a umožňuje mu, aby se stal člověkem; On pak svou milostí spojí lidi s Bohem.

Zjevení v Marienfried ukazuje Mariinu slávu ve znamení Neposkvěněného Početí podobně jako v Lurdech. Maria je nová Eva, nedotčená vinou, v ní je starý padlý kmen probuzen k novému životu skrze samého Boha.

Nejsvětější Panna zde poukazuje na své Srdce podobně jak ve Fatimě. Zdůrazňuje zasvěcení, které potřebuje náš sekularizovaný a zmaterializovaný svět. Zasvěcení ve znamení lásky, jak je náš Pán a naše milá Paní po církvi již dávno požadovali, které je však doopravdy uskutečněno teprve tehdy, až je vyznáváno rty i praktikováno životem.

„Žádám, aby svět žil toto zasvěcení. Mějte bezmeznou důvěru k mému Neposkvěněnému Srdci.“

Paní od nás požaduje zasvěcení, které se nezalekne obětí, které způsobí naši proměnu tím, že nás povede ve stopách Ježíše Krista, který byl obětován za naše viny.

Apokalypsa z Marienfriedu

Výzva k hrdinství přichází v hodinu pro lidstvo a život světa vpravdě tragickou a rozhodující, neboť svět ničí sám sebe přívalem hříchů a na Boha zapomněl. Poselství Panny Marie se uskutečňuje na pozadí obyčejných proseb, které se odvolávají na kázání Jana Křtitele a na první výzvy evangelia: obrácení, pokání a modlitba v cyklech tajemství radostného, bolestného a slavného růžence stejně jako v Lurdech a v Pellevoisin, ve Fatimě a v Beuraing. Vyzývá k míru, který sice vypadá, jako by byl nastolen, ale je ustavičně ohrožován, jak dokládá Medjugorje.

V návaznosti na Fatimu dosahuje poselství apokalyptického nebo eschatologického rozměru, který je

současnou aktualizací 12. kapitoly Zjevení sv. Jana:

„Na nebi se objevilo velké znamení: Žena oděná sluncem, měsíc pod jejíma nohama a kolem její hlavy dvanáct hvězd“ (Zj 12,1).

„Já jsem znamení živého Boha,“ říká Maria v Marienfried (25. 4. 1946) a andělé ji oslavují jako *Dceru Otce, sluncem oděnou* (25. 6. 1946).

S tím souvisí již v knize Geneze (3,15) ohlášený boj mezi Matkou Mesiáše a hadem, který ji ohrožuje. Poselství z Marienfried označuje Odpůrce jako *Hvězdu propasti* (25. 5. 1946) a zdůrazňuje: „*Vtisknu své znamení svým dětem na čelo. Hvězda bude mé znamení pronásledovat. Ale mé znamení zvítězí*“ (25. 4. 1946).

Máme stále do činění s tajemstvími Zjevení. Panna je korunována hvězdami, ale pekelný drak strhne svým ocasem třetinu hvězd do propasti (Zj 12,4).

Zjevení popisuje Odpůrce takto: „*Zatroubil třetí anděl, a zřítla se z nebe velká hvězda hořící jako pochodň, padla na třetinu řek a na prameny vod. Jméno té hvězdy je Pelyněk. Třetina vod se změnila v pelyněk a množství lidí umřelo z těch vod, protože byly otráveny*“ (Zj 8,10-11).

Pelyněk se rusky jmenuje „černobyl“. Dominujícím znamením uchvacující symboliky, kterou je možno z těchto souvislostí upozorovat v linii Apokalypsy, je Lucifer, jitřní hvězda v temnotách, jehož vina na samém počátku strhla s sebou i ty druhé, a proti němu Maria, pokorný lidský tvor podle své přirozenosti: ona nastoupila na jeho místo knížete andělů a knížete světa na vrcholu stvoření; ona stojí nejbližší Bohu i člověku jako pramen pokoje. Tak pokračuje až do dnešních časů boj mezi Pokušitelem a Potomstvem Ženy, k němuž náležíme i my.

Drak v hněvu vůči té Ženě rozpoutal válku proti ostatnímu jejímu potomstvu, proti těm, kdo zachovávají příkázání a drží se svědectví Ježíšova (Zj 12,17).

V Marienfried aktualizuje Panna Maria tuto předpověď: *Hvězda bude pronásledovat mé znamení* (25. 4. 1946). - „*Bude pronásledovat mé děti. Hvězda propasti bude zuřivě běsnit a usilovat o co největší zpusťování, protože ví, že její čas je krátký... Nad mými dětmi nemá žádnou moc, i když zabije těla mnohých z nich. ... Všude, kde lidé nemají žádnou důvěru k mému Neposkvrněnému*

mu Srdci, uplatňuje svou moc Satan. Ale tam, kde lidé namísto svých hříšných srdcí postaví moje Neposkvrněné Srdce, nemá žádnou moc“ (25. 5. 1946).

„*Musím se s mými dětmi skrýt. Ve skrytu chci působit na duše, dokud se počet obětí nenaplní*“ (25. 6. 1946).

Svou střizlivostí souhlasí tyto proctví s mnoha jinými. Hodnotí situaci našeho končícího se tisíciletí mnohem hůř, než jak by se mohlo zdát tomuto světu, který se dále klidně utápí ve své nevěře a ve svých hříších.

Poselství z Marienfried je tedy prorockým příkazem, který vybízí k posílení naší víry a naší lásky. Není adresováno pouze Německu v kritickém údobí jeho dějin, ale je dnes určeno Evropě, ano, celému světu ve velkém zlomu dějin, jakým je konec druhého tisíciletí. Soulad tohoto poselství s velkými uznanými zjeveními i s těmi, která doposud oficiálně uznána nejsou, je velmi přesvědčivý a *Joachim Boufflet* našel mezi nimi rozmanité souvislosti a shody.

Bärbelino svědectví

Vizionářka Bärbel má všechny rysy, které jsou potřebné k tomu, aby se osvědčila jako věrohodná. Můžeme o ní říct totéž, co řekl Abbé Pomian jako zpovědník o Bernadettě: Ona sama je nejlepším důkazem pravosti zjevení.

Bärbel byla tehdy mladé, prosté, nevyumělkované děvče. Měla kritického ducha, jak mohou dosvědčit ti, kteří ji znali před zjevením i během něho, a to jí dopomáhalo rozeznat její poslání. Neměla žádné zvláštní „an-tény“; měla spíše neočekávaný dar od Boha. Byla z hloubi duše diskrétní a vyhýbala se jakémkoliv teatralnosti a publicitě. Když obdržela stigma, prosila tak dlouho sv. Františka, až jí zjevné rány zmizely a zůstalo jen zvnější nepozorovatelné utrpení. Na ní samé se projevilo to, co žádala svatá Panna v Marienfried:

„*Neočekávejte žádné znamení a žádný zázrak. Chci působit ve skrytosti...*“ (25. 5. 1946). „*V skrytosti chci působit zázraky v duších*“ (25. 6. 1946).

Ve znamení Kristova utrpení a soucitu, v dramatické situaci, v jaké se nachází svět, který svými hříchy kráčí vstříc sebezničení, vyjadřuje Nejsvětější Panna s veškerou naléhavostí přísný požadavek:

„*Potřebuji oběti*“ (25. 5. 1946). „*Potřebuji mnoho obětí*“ (25. 6. 1946).

Je to pozvání k sebeobětování a sebeodevzdání: *Chci, aby mi mnoho Bohu zasvěcených a k oběti ochot-*

ných duší ... dalo moc zřítit říši Krále pokoje.

Je zcela jasné, že Bärbel se nabídla jako první ze všech duší ochotných k sebeobětování a v bezvýhradném sebeodevzdání a šla tak ve slépějích Krista, který svou smrtelnou úzkostí, opuštěností a utrpením v lásce, která je silnější než viny i než utrpení a nabídl obdivuhodnou výměnu za hříšníky: *ztotožnil se s hříchem*, jak se odvážil říct sv. Pavel (2 Kor 5,21), sestoupil dokonce do říše smrti. Kříž je pro každého křesťana nevyhnutelná cesta: *Kdo chce přijít za mnou, vezmi na sebe svůj kříž a následuj mne* (Mt 16,24), jsou slova samotného Ježíše.

To je cesta, kterou nabízí Duch svatý a Panna Maria všem ochotným a připraveným duším. Pro takovou cestu se může člověk jedině svobodně rozhodnout, a to bez domýšlivosti a bez výhrad, protože to je cesta plná zkoušek, pádů a pokušení, podobná té, kterou Ježíš a jeho Matka prožili v událostech vedoucích až na Kalvárii. To je Bärbelino tajemství. Pro ni, podobně jako pro Jacqueline Aubyovou z Ile Bouchard (1947) zašly tyto zkoušky až k satanskému zneužívání a hanobení. Dábelský útok, jaký zažila Bärbel na Velký pátek 1948, a pomluvy o Jacqueline, které se táhly několik let, nám zdrženlivost obou vizionářek zahalila, takže neznáme podrobnější okolnosti, které je spojily a ztotožnily s Ježíšem, aby doplnily na svém těle to, co ještě scházelo na Kristově utrpení, které snášel pro své Tělo, t. j. církve (Kol 1,24). Maria to Bärbel předpověděla těmito slovy:

„*Vaše modlitby a oběti zničí obraz Šelmy... Chci svým dětem naložit na bedra kříž, těžký a hluboký jak moře, protože je miluji ve svém obětovaném Synu. Prosim vás, buďte ochotni nést kříž, aby byl brzy mír*“ (25. 6. 1946).

Marienfried je výzva **k modlitbě, k obrácení a k oběti** adresovaná všem. Je to výzva k hrdinství pro vyvolené duše v hodině útrap, které je třeba s Ježíšem a Marií podstoupit pro záchranu světa.

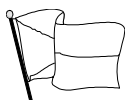
Augsburský biskup Dr. Viktor Josef Dammertz určil na podzim 1994 zvláštní komisi, která má přezkoumat pravost zjevení Panny Marie v Marienfried.

Prof. Dr. René Laurentin

Překlad Lubomír Štula

MŠE SVATÁ

Mše svatá byzantského - řeckoslovanského obřadu náleží do liturgického pokladu katolické církve. Její základy jsou již v dobách apoštolských a do dnešní doby byla upravena ve 4. století za cařihradského arcibiskupa sv. Jana Zlatoústého. Jde tedy o výsostně katolickou liturgii, která má stejné hlavní části jako mše svatá latinského obřadu: bohoslužba slova, průvod s obětními dary, proměňování, přijímání.

Účastí na této mši svaté splní katolík kteréhokoliv obřadu (tedy i latinského, tj. římského) svou nedělní

povinnost a je-li připraven, může přistoupit i ke svatému přijímání.

Tuto východní liturgii k nám přinesli naši slovanští apoštolové sv. Cyril a Metoděj a jejich dílo bylo schváleno římskými papeži.

Nynější Svatý otec, stejně tak jako jeho předchůdci si velmi přeje, aby se s východní liturgií seznámili všichni katolíci křesťané k obohacení svého duchovního života.

Také v Brně bývá tato liturgie byzantského - řeckoslovanského obřadu sloužena pravidelně každou nedělí v měsíci v 10.00 hod sv. Leopolda u Milosrdných bratří na ulici Vídeňská č. 7. Každou druhou nedělí v mě-

síci zpívá při liturgii Sbor svatého Prokopa.

Podle sv. Jana Zlatoústého:

Kdyby se před námi i nebe otevřelo, nespátřili bychom nic vznešenějšího a světejšího nad Boží liturgii.

Správa řeckokatolické farnosti v Brně

SYMPOSIUM KE SVATOŘEČENÍ BL. ZDISLAVY

Praha - Litoměřice: Ve dnech 19. a 20. dubna pořádala Katedrální kapitula sv. Štěpána v Litoměřicích a československá provincie Řádu bratří kazatelů - dominikánů - v Praze symposium ke svatořečení blahoslavené paní Zdislavy z Lemberka. Záštitu převzal pražský arcibiskup a český primas kardinál Miloslav Vlk a litoměřický biskup Josef Koukl.

EXERCICIE duchovní cvičení sv. Ignáce

V Českém Těšíně:

- 5. - 8.5.1995 (doba volna) dívky - P. Richard Čemus z Říma
- 11. - 14.5.1995 mladší manželé - P. Richard Čemus z Říma
- 7. - 11.6.1995 1. pokrač. zákl. exercicií (činný život) - P. K. Weichsel
- 14. - 18.6.1995 2. pokračování (umučení Páně) - P. Karel Weichsel
- 21. - 25.6.1995 3. pokračování (oslavení Páně) - P. Karel Weichsel
- 30.6. - 3.7.1995 dívky (k duch. zaměření) - P. Robert Kunert z Klagenfurtu

Na Svatém Hostýně:

- 6. - 10.6.1995 ženy nad 40 let - P. Vojtěch Ondřej
- 20. - 24.6.1995 muži nad 40 let - P. Josef Hložek
- 10. - 15.7.1995 kněží - P. Holota OFM
- 18. - 22.7.1995 mládež - chlapci od 17 let - P. Petr Přádka
- 7. - 12.8.1995 kněží - biskup Josef Koukl
- 16. - 19.8.1995 muži - P. Vojtěch Suchý
- 23. - 26.8.1995 mládež - dívky od 16 let - P. Václav Ježík

*Začátek je vždy první den v 18 hodin, konec poslední den v poledne.
Cena za pobyt a stravu: Studenti a mládež 300,- Kč, dospělí 500,- Kč.*

Přihlášky zasílejte na adresy:

EXERCICIE - RESIDENCE SJ; Masarykovy sady 24;
737 01 Český Těšín; /tel. 0659 - 560 54/
EXERCICIE - MATICE SVATOHOSTÝNSKÁ; Sv. Hostýn 113;
768 61 BYSTRICE pod Hostýnem; /tel. 0635 - 913694 nebo 913693/

„PARAZITÉ“ NAŠÍ SPOLEČNOSTI?

Prostřednictvím sdělovacích prostředků jsem se dozvěděl o dopise spisovatele Alexeje Pludka (autora dětských knížek!), který žádá ministra práce a sociálních věcí Jindřicha Vodičku a poslance, aby nebyly přídatky na děti vypláceny dětem tělesně nebo mentálně postiženým a rodinám s více než třemi dětmi, protože prý se jedná o „parazity“. Jsem hluboce znepokojen tím, že se něco takového vůbec objevuje. (...) Bez rozdílu náboženského přesvědčení a bez ohledu na politickou příslušnost bychom měli mít naprosto jasno, že každý ČLOVĚK má svou nenahraditelnou hodnotu sám o sobě, bez ohledu na to, jakými fyzickými či duševními vklady byl obdařen. Každý ČLOVĚK zůstává ČLOVĚKEM i bez ohledu na svou úspěšnost či neúspěšnost, a míra LIDSTVÍ se neměří podanými výkony. A každá rodina se stává rodinou tím, že dává lidem domov a její hodnota se neměří počtem dětí. (...)

Je povinností každého z nás, abychom pomohli postiženým lidem zařadit se plně do společnosti. Proto vyzývám každého ČLOVĚKA, aby odpověděl na nelidský Pludkův návrh intenzivnějším zájmem a účinnou pomocí těmto nejzranitelnějším skupinám. A zároveň bych chtěl poděkovat všem, kteří již pracují na tomto poli skutečně LIDSKÉ činnosti.

*ThDr. Antonín Liška, českobudějovický biskup
(Převzato z čas. Aktuality (Setkání) č. 6/1995)*

ZŠ blahoslavené Zdislavy, Kopřivnice, Husova 1162, přijme pro školní rok 1995/1996
1 speciálního pedagoga a
2 učitele - věřící
pro 1. - 5. ročník Obecné školy.
Na škole je zřízena dyslektická třída.
Informace denně od 8 do 14 hod. na telefonu
0656/492208, možnost návštěvy na škole.
PhDr. Markéta Michnová
ředitelka

UPOZORNĚNÍ Mendlova zdravotní pojišťovna

V říjnu 1994 zahájila v naší republice činnost Mendlova zdravotní pojišťovna, která nabízí jedinečný program zdravotního pojištění při současném respektování základních principů křesťanské morálky.

Výhodnost tohoto systému zdravotního pojištění spočívá především v tom, že každému pojištěnci vede osobní účet, na kterém sleduje příjem pojištěného i veškeré výdaje pojištěnce na zdravotní péči. Navíc jako jediná pojišťovna zprůhledňuje svoji činnost. Jedině zde máte šanci zjistit, jak bylo s vašimi penězi naloženo. Vzniklý přebytek na účtu po jednom roce vyjadřuje formou bonusu. Tento je možno použít na úhradu výkonů, jež částečně nebo plně musí hradit pojištěnec sám. Bonus je možné také převést na libovolného klienta Mendlovy zdravotní pojišťovny, dle vašeho přání. Pojišťovna staví na osobní odpovědnosti svých pojištěnců, neboť oni rozhodují o tom, jaké léčení bonus použijí.

Souhlasný postoj s principy této zdravotní pojišťovny vyjádřila i Česká biskupská konference, která poskytla prostředky na zahájení její činnosti. Mendlova zdravotní pojišťovna veřejně prohlásila, že nebude hradit úkony, které lidský život poškozují nebo ničí (umělé přerušování těhotenství...). Jde v naší zemi proti proudu.

Proto jsem se i já stal jejím klientem. Neváhejte a využijte výhod Mendlovy zdravotní pojišťovny co nejdříve!

Její adresa: nebo:
stará nemocnice Kozi 8
tř. Legionářů 9 602 00 Brno
586 01 Jihlava

*prim. MUDr. Mgr. Jan Pur
Liberec*

VYBÍRÁNÍ CÍRKEVNÍ DANĚ

Německo: Stát by se měl v budoucnu zřeknout poplatků za vybírání církevní daně. Prohlásil to sekretář německé biskupské konference Wilhelm Schätzler. Katolická církev platí státu ročně kolem 300 mil. DEM za vybírání církevní daně, avšak i 200 let po sekularizaci je stát zavázán k náhradě tehdejších dluhů.

CÍRKEV A FILM

Vatikan: Základní postoj církve vůči filmu je podle slov papeže Jana Pavla II. „pozitivní a plný naděje“. Existují filmové mistrovské kusy, které pojednávají o významných tématech z etického a duchovního hlediska, řekl papež při audienci členů plenárního shromáždění Papežské rady pro média. Zároveň Svatý otec odsoudil všechny filmy zaměřené proti „pravdě a pravé svobodě“ a pranýřoval taková díla, která si libují v sexu a násilnických scénách proti lidské důstojnosti. Umělecká svoboda nesmí svádět k tomu, aby se morálně ospravedlňovalo zlo nebo omlouvalo špatné chování. Naproti tomu církev podporuje filmy, které posilují lidského ducha, které slouží celkovému rozvoji člověka, zdůraznil Jan Pavel II. Zdůraznil doslovně: „Opravdové umění pojednává o pravdě, dobru a kráse.“ S ohledem na rok 1995, v němž se slaví stoleté jubileum filmu, poukázal Jan Pavel II. na to, že film má pozoruhodnou schopnost ovlivňovat veřejné mínění a kulturu. Apeloval na členy papežské rady a všechny katolické organizace pro média, aby se zasazovaly za morální vizi filmu. „Tímto způsobem se stává film stále pozitivnějším faktorem v rozvoji jednotlivce a podnětem společenského svědomí“, řekl papež.

JAN PAVEL II. - ENCYKLIKY

Praha: Papež Jan Pavel II. vydal během svého pontifikátu k dnešnímu dni celkem 11 okružních listů. Tři z nich se týkají základních pravd víry pokud jde o Boží Trojici: 1979 encyklika „Redemptor hominis“ o Kristu Vykupiteli, 1980 „Dives in misericordia“ o milosrdenství Boha Otce, 1986 „Dominum et vivificantem“ o Duchu svatém. Jan Pavel II. vydal rovněž tři encykliky ke společenským otázkám: 1981 „Laborem exercens“ o lidské práci, 1988 „Sollicitudo rei socialis“ o rozvoji člověka i společnosti, 1991 „Centesimus annus“ o sociálních otázkách. Kromě toho 1985 vyšla encyklika „Slavorum apostoli“ o svatém Cyrilu a Metoději. Matka Boží a důstojnost ženy jsou obsahem

encyklyky „Redemptoris Mater“ z roku 1987. Na aktuálnost misíí poukazuje encyklika „Redemptoris missio“ (1990). O morálních otázkách pojednává „Veritatis splendor“ (1993).

Dnes vydaný okružní list „Evangelium vitae“ (Evangelium života) je v pořadí jedenáctou encyklikou současného papeže.

Z KŘÍŽOVÉ CESTY

Vatikan: Papež Jan Pavel II. připomněl při tradiční křížové cestě v římském Kolosseu 50. výročí skončení 2. světové války a současná utrpení lidí, kteří žijí v oblastech, kde zuří válka. „Křížová cesta 1995 poukazuje na hrůzný koncentrační tábor v Osvětimi, zničení Drážďan a svržení atomové pumy na Hirošimu. V oblastech bojů v Čečensku, Bosně-Hercegovině, Rwandě, Burundi, Somálsku a Blízkém Východě - všude tam procházejí dnešní křížové cesty.“ Při liturgické slavnosti v aréně Kolosseu se shromáždilo přes deštivé počasí mnoho lidí.

SMÍŘENÍ OBYVATEL JERUZALÉMA

Jeruzalém: Latinský patriarcha Michel Sabach vyzval izraelské a muslimské obyvatele Jeruzaléma k vzájemnému smíření. Ve svém velikonočním poselství zdůraznil, že blížící se rok 2000 má univerzální význam. 2000 let uběhlo od Kristova narození a 3000 let od narození krále Davida. Ježíšův příchod je důležitý nejen pro křesťany, ale pro ochranu všeho lidstva.

DOPIS POSLANCŮ

Ukrajina: Ukrajínští poslanci žádají v dopise prezidenta Leonida Kučmu, aby ihned podnikl kroky k ochraně Pečerské Lávy. Klášternímu areálu, který patří k nejvýznamnějším památkám pravoslavní, hrozí výprodej. Svě provozy tam má nejméně 46 různých organizací a podniků - mezi jinými i americký tabákový koncern Philip Morris a italské velvyslanectví. Jedinečný historický monument se tak podle poslanců mění „v zábavní středisko“. Na území kláštera je množství prodejních stánků s nabídkou porno časopisů, suvenýrů a jiných věcí. Stánky s kávou prodávají i alkohol, lidé se chovají bezohledně a hluchně. „Důstojnost ukrajinského národa je vyprodávána“, kritizují politikové.

Z druhé strany hrozí kostelům a budovám klášterního komplexu zkáza. Zvonice hrozí zřícením. Přes toto nebezpečí jsou turisté vedeni v její blízkosti jen za účelem zisku. Jeskynní chodby, ve kterých mniši žijí a

byli pohřbeni, se používají jako skladiště odpadků. Pro obnovu nedává stát žádné prostředky. Poslanci žádají potrestání těch, kdo toto církevní vlastnictví zabavené komunisty prodávají. Celý klášter má být podle poslanců předán ukrajinské pravoslavné církvi moskevského patriarchátu.

Protesty místní církve byly dosud ignorovány. Roku 1988 při příležitosti tisícího výročí pokřtění Kyjevské Rusi byla pravoslavné církvi předána část kláštera: území tzv. „dalekých jeskyň“ s dvěma kostely, zvonící a čtyřmi vedlejšími budovami, asi dvanáctina celého kláštera. Pečerská Láva byla založena v 11. století. Kolem poustevníků, kteří se usídlili v jeskyních nad břehy Dněpru, vznikla malá společenství. Během staletí byl vybudován veliký klášterní areál, který v době rozkvětu měl několik tisíc mnichů. Platil za duchovní, teologické a kulturní středisko Kyjevské Rusi. Když se bolševici zmocnili Ukrajiny, byl klášter zrušen a od roku 1926 se stal muzeem. Během války byla katedrála Nanebevzetí Panny Marie zničena a má být znovu obnovena.

Část budov je dnes znovu osídlena kněžími a mnichy, kteří trpí ovšem velkým nedostatkem místa. Pravoslavná církev považuje provoz světských podniků a organizací za znesvěcení své nejvýznamnější svatyně a duchovního a architektonického dědictví.

POSELSTVÍ KRÁLOVNY MÍRU

Medžugorje
25. 4. 1995

Drahé děti!

Dnes vás zvu k lásce. Dítky, bez lásky nemůžete žít ani s Bohem, ani s bratry. Proto vás všechny zvu, abyste otevřeli svá srdce Boží lásce, která je tak veliká a otevřená pro každého z vás. Z lásky k člověku mě Bůh poslal mezi vás, abych vám ukázala cestu spásy, cestu lásky. Nemilujete-li nejprve Boha, nemůžete milovat vašeho bližního, ani toho, kdo je vám protivný. Proto, dítky, modlete se a skrze modlitbu objevíte lásku. -

Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu.

Neoznačené zprávy na této dvoustraně: TISK ČBK Praha, P. Miloslav Fiala, Daria Kalcovská, Lucie Moravcová.

Chystáme se uvítat Svatého Otce

NÁVŠTĚVA PAPEŽE JANA PAVLA II. - PROGRAM

UVEŘEJŇUJEME CELKOVÝ PŘEHLED PROGRAMU PASTORAČNÍ CESTY PAPEŽE JANA PAVLA II. DO ČESKÉ REPUBLIKY VE DNECH 20. AŽ 22. KVĚTNA 1995

První den návštěvy - sobota 20. 5.:

11,00 hod. - přilet papeže zvláštním letadlem společnosti Alitalia na vládní letiště v Praze - Staré Ruzyni. Na letišti Jana Pavla II. přivítá prezident republiky Václav Havel, kardinál Miloslav Vlk a apoštolský nuncius arcibiskup Giovanni Coppa. Po ceremoniálu oficiálního uvítání s vojenskými poctami promluví prezident Václav Havel a papež Jan Pavel II.

11,45 hod. - odjezd z letiště

12,30 hod. - příjezd do Arcibiskupského paláce, kde papež poobědvá s biskupy

13,30 hod. - odjezd z Arcibiskupského paláce na Apoštolskou nunciaturu

15,30 hod. - setkání s představiteli jiných křesťanských církví

16,00 hod. - odjezd z nunciatury

16,15 hod. - příjezd Jana Pavla II. a jeho doprovodu na Pražský hrad

16,25 hod. - soukromé setkání prezidenta republiky s papežem Janem Pavlem II.

17,15 hod. - odjezd z Hradu

17,30 hod. - příjezd na Strahovský stadion, kde začne program bohoslužby slova složený z biblických čtení, modli-

teb, zpěvů a promluvy papeže Jana Pavla II., za účasti prezidenta republiky

18,45 hod. - odjezd ze Strahovského stadionu na Rošického stadion

19,00 hod. - odlet helikoptérou do Olomouce

20,15 hod. - přistání v Olomouci, odjezd do arcibiskupské rezidence

Strahovský stadion bude otevřen ve 13,00 hod. Duchovní příprava na bohoslužbu slova začne v 15,30 hod. s programem zpěvů, modliteb a duchovní četby.

Druhý den návštěvy - neděle 21. 5.:

8,30 hod. - odjezd na letiště

9,00 hod. - přilet na letiště, kde se papež setká se shromážděnými věřícími

9,15 hod. - příchod do sakristie

9,30 hod. - mše s kanonizací blahoslaveného Jana Sarkandra a Zdislavy z Lemberka

12,15 hod. - návrat do sakristie

12,30 hod. - odjezd do rezidence olomouckého arcibiskupa Jana Graubnera

13,00 hod. - oběd s biskupy a doprovodem J.S. Jana Pavla II.

16,00 hod. - odjezd na Svatý Kopeček

16,30 hod. - příjezd na Svatý Kopeček, soukromá návštěva mariánského sanktuária, setkání s mládeží, projev

18,00 hod. - odjezd do rezidence arcibiskupa, soukromá večeře

Přípravný program před kanonizační bohoslužbou začíná v 6,00 hod.

Třetí den návštěvy - pondělí 22. 5.:

8,00 hod. - odjezd na letiště

8,15 hod. - příjezd na letiště

8,25 hod. - odlet helikoptéry do Skoczowa v Polské republice

9,10 hod. - přilet, následuje soukromý program

18,50 hod. - přilet do Ostravy - Mošnova

19,00 hod. - setkání s Václavem Klausem, premiérem České republiky

19,15 hod. - ceremoniál oficiálního rozloučení, projev

20,00 hod. - odlet českým letadlem do Říma

*Tisk ČBK Praha,
P. Miloslav Fiala,
Darja Kalcovská*

SVĚTICE SEVERNÍCH ČECH

Staletá touha českého národa se konečně naplňuje - Svatý otec Jan Pavel II. přijíždí do naší vlasti, aby kanonizoval paní Zdislavu z Lemberka, která svým životem, i když velmi krátkým, ukázala všem generacím cestu, stala se láskyplnou pomocnicí rodiny, hořícím plamenem milosrdenství.

Doba, v níž Zdislava žila, byla příznačná rozkvétající gotikou, kolonizací rozsáhlých oblastí a zaváděním nových řeholních společenství, v nichž se projevuje úsilí o klid, čistotu a chudobu po vzoru sv. Františka a Dominika. Křesťanský svět člověka v gotice byl jednotný a ucelený. Přísna chudoba odpovídala dobovému směru gotických architektů o odhmotnění stavebních děl. Tehdejší umění hovoří o jedinečné harmonii, o kterou gotický člověk se snaží. Řád světa se kryje s řádem Božím. Výrazným svědectvím ducha doby je ideál rytíře, který chce usměrnit svou bojovou sílu k vyšším ideálům, k náboženským hodnotám, k ochraně slabých, uctě k že-

ně, k spravedlnosti vůči poddaným, k věrnosti k panovníkovi apod.

Zdislava se narodila před 775 lety (asi roku 1220) na moravském hradě Křižanov v rodině pana Přibyslava, brněnského purkrabího, a jeho choti Sibylly, dvorní dámy královny Kunhuty, manželky krále Václava I., která přišla do naší vlasti z poměrně vyspělého prostředí na Sicílii. Ona měla prvořadou zásluhu na výchově nejstarší dcerky i ostatních třech dětí. Útlá a krásná dívka dostala staročeské, i když málo užívané jméno Zdislava, jež září na českém nebi po celá staletí. Od dětství prosvěcovala a zjemňovala prostředí kolem sebe, neboť náboženský život rodičů, soulad náboženských pravd s běžným životem a odpovědné plnění všech povinností ji příznivě formovalo.

Po svém sňatku s panem Havlem z mocného a vlivného rodu Markvarticů prožila většinu svého krátkého života na hradě Lemberku v severních Čechách. Mladá, fyzicky slabá paní se statečně potýká

s množstvím úkolů, jež jí manželství, postavení a doba přinášejí. Stává se matkou čtyř dětí - Havla, Markéty, Jaroslava a Zdislava. Potřebná péče o ně přináší stálé starosti a zabírá hodně času. Přesto nezapomíná na plnění náboženských povinností a její zbožnost se projevuje v lásce a pomoci ubohým, nemocným, starým, opuštěným, slepým, chromým, jichž stále více na nádvoří hradu přibývá. Poskytuje jim úkryt, jídlo, ošetřuje a povzbuzuje je. Brzy se s manželem rozhoduje pro postavení dominikánských klášterů v Jablonném a Turnově, které jí v bohumilé činnosti účinně pomáhají.

Zdislava znamenala v historii našeho křesťanství a mravnosti rozhodný krok kupředu. V dobách divokých zápasů a neshod dokonce i mezi členy panovnického rodu, kdy čeští královští synové usilovali o životy svých otců v touze po moci a kdy poddaný lid v tvrdých životních podmínkách potřeboval vidět a zakusit zušlechťující příklad, vede Zdislavina láska, oběta-

vá, moudrá, naplněná Duchem Božím, členy svého rodu i obyvatele severních Čech bezpečnou cestou cti a mravnosti ku prospěchu kraje a rodné země.

Vztah k Bohu neprožívala v samotě, nýbrž ve společenství s jinými, její niterné křesťanství se prakticky napojuje na reálný, konkrétní život soudobé společnosti, hledí do něho proniknout a prosvítit svým světlem. Proto také její památka ve společnosti po staletí žije, její hrob je četně navštěvován a vznikají zprávy o uzdravení těch, kteří ji vzývají. Kronikář Dalimil v nejstarší české veršované kronice opě-

vuje její ctnosti, především laskavost, milosrdenství a schopnosti uzdravovat. Asi sedmdesát míst v Čechách a na Moravě se honosí různými výtvarnými díly, znázorňujícími tuto světici. Nejstarší a nejznámější jsou tzv. votivní (záslibné) obrazy ze začátku 17. století, které se staly předlohou pozdějších uměleckých děl. Nejstarší písemnou památkou je Kronika kláštera žďárského z roku 1300. O Zdislavě později psali B. Balbín, K. Schulz, J. Deml, J. Durych, Z. Kalista, A. Svatoš, J. Němec, A. Vrbová aj. Úctu k Zdislavě rozšířila i známá divadelní hra Niny Svobodové z roku

1936, nazvaná Plamen milosrdenství.

Paní Zdislava, manželka a matka, chloubou řádu sv. Dominika, byla pochována v kryptě pod oltářem kostela sv. Vavřince v Jablonném v Podještědí. Na své blahohřečení čekala do roku 1907, rok 1995 se stává rokem svatořečení. Nová česká světice jako Znamení doby bude ukazovat směr a nabízet pomoc v krizových situacích manželství a rodin. Díky Bohu! Slunce na výšinách Páně, to je krása dobré ženy v uspořádaném domě. Svatá Zdislavo, oroduj za nás.

Stanislav Zeman

PERLA MORAVY - BLAHOŠLAVENÝ JAN SARKANDER

poslední
24. část

„Těším se do Olomouce.“ (Jan Pavel II.)

Naše čtení o blahoslaveném Janu Sarkandrovi jsme začali uveřejňovat ve Světle v čísle 48/1994. „Dá-li Bůh,“ - četli jsme tam - „oslavíme v příštím roce 375 let od mučednické smrti našeho blahoslaveného Jana Sarkandra.“ Toto výročí již prošlo dne 17. března. V tichosti a jako nevzpomenuto. Snad i proto, abychom s pokornější vděčností a úctou přivítali v Olomouci toho nejznámějšího sarkandrovského poutníka, Svatého Otce Jana Pavla II. a v neděli 21. května t. r. vyslechli s vírou jeho ujištění o tom, že náš blahoslavenec vstoupil do slávy u Boha a na zemi má být ozdoben titulem „svatý“.

Nepřicházíme na svět svatí - s výjimkou Panny Marie a svatého Jana Křtitele. Přicházíme na svět jako hříšníci. A i když jsme pokřtěni a dostali jsme tak život Kristův do své duše, zůstáváme náchylni ke zlému. Každý kousíček duchovního dobra, každý krůček k dokonalosti a svatosti podle vzoru Pána Ježíše nás stojí nějakou obětí. „Chce-li kdo za mnou přijít,“ - praví Pán (Mt 16,24) - „zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne.“ Tělo, svět i ďábel nám stavějí do cesty ke svatosti dost překážek a těžkostí, které je třeba s pomocí Boží i lidí překonávat.

Jan Sarkander prožíval a překonával takové překážky po celý život. Skočov, ztráta otce, úzkost matky, Příbor, studia, Olomouc, Praha ... patně i setkání s Annou Plachetskou, které Boží Prozřetelnost uspořádala tak, že Jan se srdcem nerozděleným pokračoval na cestě za Ježíšem a s Ježíšem ... Stýrský Hradec, Brno, Opava, Uničov, Charváty, Boskovic, Holešov, Olomouc ... to byla zastavení jeho poměrně krátkého, rychlého, ale hlubokého zrání pro nebe. Vzdor slibům a pohružkám mocných, kteří se tak rádi střídají ve hře na Pána Boha, si Jan na kněze nehrál. Byl jím, důsledně a doposledka.

Svatost kněze se dosti zřetelně projevuje třemi znameními. První je oddanost Svatému Otci, Církvi, bis-

kupovi. V případě Sarkandrově o ní svědčí hrdinná věrnost svátosti pokání (smíření), církevní modlitbě i poslušnost biskupovi, poslušnost pokorná, trpělivá, až bolící. Druhé znamení je oddanost Nejsvětější Svátosti oltářní, jež byla Sarkandrovi a jeho farníkům zdrojem síly i útěchy i štítem záchrany. Třetím znamením je oddanost Panně Marii. U Sarkandra stačí heslovitě připomenout: mariánská družina, Svatý Hostýn, Čenstochová i vězeňské sblížení s kartuziánky od Panny Marie Štípské (nedaleko Holešova).

Překážky a těžkosti v životě Jana Sarkandra potvrzují jeho svatost a zvýrazňují jeho věrnost na cestě k Ježíši. Ten „místo radosti, která se mu nabízela, podstoupil kříž, nedbaje na potupu; proto ušedl po pravici Božího trůnu“ (List Židům, 12,2). A před trůnem Božím „jsou ti, kteří přišli z velkého soužení a vyprali svá roucha a vybilili je v krvi Beránkové. Proto jsou před trůnem Božím a slouží mu v jeho chrámě dnem i nocí; a ten, který sedí na trůnu, bude jim záštitou. Již nebudou hladovět ani žíznit, ani slunce nebo jiný žár jim neublíží, neboť Beránek, který je před trůnem, je bude pást a povede je k pramenům vod života. A Bůh jim setře každou slzu z očí“ (Zjevení sv. Jana 7,14-17).

Když Svatý Otec prohlásí v Olomouci blahoslaveného Jana Sarkandra za svatého, smíme mít novou jistotu, že patří mezi vítěze v nebi. Přijmeme toto prohlášení s uctivou vděčností jako dar, kterým nám Bůh postaví na oči ideál kněze. Ten také již dříve povzbuzoval naše významné kněžské osobnosti, zvláště arcibiskupa Antonína Cyrila Stojana (zemřel 1923) a P. Antonína Šuránka (zemřel 1982).

Připojme, že současně s Janem Sarkandrem prohlásí Svatý Otec v Olomouci za svatou také blahoslavenou Zdislavu (paní z Lemberka, původem z Křižanova u Velkého Meziříčí, zemřela 1. 1. 1252).

Svědomití kněží a svědomité ženy - toť naděje na svědomitý život Církve i národa. Bůh se chystá promluvit

nám do duše.

„Těším se do Olomouce,“ řekl Svatý Otec olomouckému panu arcibiskupovi v Římě dne 16. února. Umíme-li se těšit na svatost a na nebe, budeme se těšit do Olomouce i my.

Svatý Jene Sarkandře, věrný knězi a mučedníku,

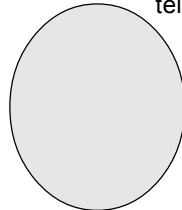
Svatá Zdislavo, matko našich rodin,

děkujeme Vám.

Mons. Erich Pepřík

MARTA VONDRÁKOVÁ KŘESŤANSKÁ CESTOVNÍ KANCELÁŘ - MISIE

Masarykovo nám. 46
751 03 BRODEK u Př.
tel./fax. 0641/941 80

Vás zve na

VELKOU POUŤ DO MEDJUGORJE

v termínu

od 13.5. do 18.5.1995

7 autobusů, 5 kněží, 315 poutníků

- bohatý duchovní program
v místě pobytu i v autobuse
za jízdy

- volná místa v autobuse „G“,
který pojedje po trase:
Olomouc, Přerov, Lukov, Slušovice, Zlín, Uh. Hradiště,
Mutěnice, Břeclav.

DOPRAVA V KLIMATIZOVANÉM
AUTOBUSE S VIDEEM
CENA 1895 Kč + 27 DM

Toto spojení Matky a Syna v díle vykoupění⁵⁷ vyvrcholilo na hoře Kalvárii, kde Kristus „přinesl sám sebe Bohu jako oběť bez poskvrny“ (Žid 9,14) a Maria stojící u kříže (Jan 19,25) „trpěla hluboce se svým jednorozeným Synem a spojila se s jeho obětí s mateřskou oddaností tím, že z lásky dala souhlas k obětování žertvy, kterou porodila“⁵⁸ a sama ji věčnému Otci obětovala⁵⁹. A aby rozšířil oběť kříže do všech věků, ustanovil božský Spasitel eucharistickou oběť, památku na svou smrt a na své zmrtvýchvstání a světil ji církvi, své nevěstě⁶⁰; ta svolává věřící především v neděli ke slavení paschy Pána, dokud on sám nepřijde⁶¹. Slaví ji ve spojení se svatými v nebi, zvláště s blahoslavenou Pannou⁶², napodobujíc její žhavou lásku a neposkvrněnou víru.

21. Maria je pro celou církev vzorem, jak uctívat Boha: je proto také samozřejmě učitelkou zbožnosti pro jednotlivé křesťany. Křesťané k ní začali záhy vzhlížet, aby podobně jako ona proměnili svůj život

v oslavu Boha a učinili z ní životní styl. Už ve čtvrtém století se svatý Ambrož obrátil na věřící s přáním, aby v každém byla Mariina duše, která by oslavovala Boha: „Ať je v každém Mariina duše, aby velebila Boha; ať je v každém její duch, aby jásal v Bohu.“⁶³ Maria je však především vzorem oné úcty, která proměňuje život v oběť Bohu. Tuto starou a stále platnou pravdu se věřící mohou naučit od církve, ale mohou ji také uslyšet od Panny Marie, která - jakoby už předem vytušila krásnou prosbu modlitby Páně „bud' vůle tvá“ (Mt 6,10) - odpověděla Božimu poslu: „Hle, služebnice Pána, ať se mi stane podle tvého slova“ (Lk 1,38). Mariin souhlas je tedy pro všechny křesťany poučením a vzorem, jak učinit z poslušného plnění vůle nebeského Otce cestu a prostředek k vlastnímu posvěcení.

Poznámky:

⁵⁷. Viz II. vatikánský koncil, Dogmatická konstituce o církvi *Lumen Gentium*, č. 57;

AAS 57 (1965), str. 61.

⁵⁸. *Tamtéž*, č. 58: AAS 57 (1965), str. 61.

⁵⁹. Viz Pius XII., Encyklika *Mystici Corporis*: AAS 35 (1943), str. 247.

⁶⁰. Viz II. vatikánský koncil, Konstituce o posvátné liturgii *Sacrosanctum Concilium*, č. 47: AAS 56 (1964), 113.

⁶¹. Viz *tamtéž*, č. 102 a 106: AAS 56 (1964), str. 125 a 126.

⁶². „... pamatuj milostivě na všechny, v nichž jsi měl na tomto světě zalíbení, na svatě otce, patriarchy, proroky, apoštoly... a na svatou a slavnou rodičku Boží Marii a na všechny svaté... nechť pamatují na naši bídu a chudobu a obětují ti s námi tuto posvátnou a nekrvavou oběť“: *Anaphora Iacobi fratris Domini syriaca: Prex eucharistica*, vyd. A. Hänggi - I. Pahl, Fribourg, Editions Universitaires, 1968, str. 274.

⁶³. *Expositio Evangelii secundum Lucam*, II, 26: CSEL 32, IV, str. 55; S Ch 45, str. 83-84.

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. S církevním schválením vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějská s.r.o. Olomouc. Šéfredaktor Josef Viček. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc; telefon a fax 068/52 228 03. Registrační značka OL 51. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky vyřizuje administrace týdeníku. Administrace pro Slovenskou republiku: Agentúra Lux, Distribúcia tlače, Zvonová 21, 969 01 Banská Štiavnica; podávanie novinových zásielok povolené SP, š. p. ZsRP Bratislava, č.j. 3228-OPP zo dňa 27. 12. 1994.

Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.) se podřizujeme konečnému úsudku církve.